

APERITIFE

Publicație oficială a TIFF | # 8 | 14-16 English pages

Vineri | 1 iunie | 2018 www.tiff.ro

BANCA TRANSILVANIA®

Strălucitoarea Angela Gheorghiu, invitată de onoare la TIFF 2018

Superstarul Angela Gheorghiu, celebră cântăreață de operă a timpului nostru, vine la Festivalul Internațional de Film Transilvania, ca invitată de onoare a celei de-a 17-a ediții. Astăzi, de la ora 19:00, Opera Națională Română Cluj-Napoca va fi gazda unui eveniment unic, în cadrul căruia Angela Gheorghiu va interpreta câteva arii în fața publicului clujean, acompaniată de pianistul Alexandru Petrovici. Momentul va fi urmat de proiecția filmului *Tosca* (r. Benoît Jacquot) în care soprana joacă rolul titular.

În istoria operelor, Angela Gheorghiu este un fenomen rar. O artistă cu o tehnică vocală excepțională și o inteligență dramatică și muzicală profundă, dar și un comunicator magnetic care pătrunde în inimile și mințile unui spectru panoramic de audiențe, legendara soprană a adus cele mai înalte valori ale artei la o scară neobișnuit de largă.

Angela Gheorghiu și-a câștigat renumele mondial odată cu debutul său, în 1992, la Royal Opera House, în *La Bohème*. În același an a debutat la Metropolitan Opera New York și la Opera de Stat din Viena. Prezența și vocea ei au impresionat publicul în cele importante săli de operă din întreaga lume. De-a lungul carierei impresionante a înregistrat cu cele mai mari case de discuri și a fost onorată cu numeroase premii, printre care amintim *La Médaille Vermeille de la Ville de Paris*, *Ordinul Artelor și Literelor în grad de Ofițer și Cavaler* din partea Guvernului francez, decorația "Nihil Sine Deo" acordată de Regele Mihai I al României, Premiul Cultural European pentru Muzică și premiul *Victoire d'Honneur*.

În 2000, regizorul Benoît Jacquot i-a lansat invitația de a interpreta rolul titular în ecranizarea operelor *Tosca* de Puccini. Deși soprana nu mai interpretase până atunci acest rol, Jacquot și-a dorit-o pe ea în film, considerând că Gheorghiu are acel spirit de divă absolută care poate acoperi personajul. Lansată în

cinematografe în întreaga lume, producția în care Angela Gheorghiu apare alături de marele tenor Roberto Alagna și baritonul Ruggero Raimondi a fost bine primită de către presa internațională, după lansarea oficială în cadrul Festivalului de Film de la Veneția.

Filmul reinventează modul în care vedem opera și va fi proiectat în cadrul evenimentului special, găzduit de Opera Națională Română Cluj-Napoca. În deschiderea evenimentului, vocea inconfundabilă a Angelei Gheorghiu va

cucerii publicul TIFF, acompaniată de pianistul Alexandru Petrovici, unul dintre cei mai prolifici artiști autohtoni ai generației sale. Doctor în Muzicologie, artistul a colaborat, de-a lungul carierei, cu nume mari ale scenei ca: Franco Zeffirelli (în pelicula *Callas Forever*), Roberto Alagna, Denyce Graves, Leontina Văduva, Alberto Zedda, Mariana Nicolesco, Ludovic Spiess și mulți alții.

Sâmbătă, 2 iunie, de la ora 19:00, iubitorii de operă vor avea ocazia să o revadă pe

Angela Gheorghiu la Casa de Cultură a Studenților, unde soprana a acceptat invitația organizatorilor de a introduce proiecția specială a filmului *Maria by Callas* (r. Tom Volf). Vizionarea va fi precedată de proiecția clipului dedicat unui duet inedit: Angela Gheorghiu-Maria Callas, *Habanera* din opera *Carmen* a lui Bizet, duet peste timp care se regăsește ca un bonus pe discul *Homage to Maria Callas*, imprimat de Angela Gheorghiu în 2011.

Close-up Fanny Ardant
Pelicula *Divanul lui Stalin*, regizată de Fanny Ardant rulează astăzi, de la 21:15, la CCS.

» Pagina 5

Interoga TIFF
Regizoarea Adina Pintilie vorbește despre *Nu mă atinge-mă*, filmul ei premiat la Berlin.

» Pagina 11

Interoga TIFF
Regizorul Andrei Crețulescu dezvăluie culisele filmărilor pentru *Charleston*.

» Pagina 12

Cinematografele TIFF

→ CINEMA FLORIN PIERSIC

P-ța Mihai Viteazul, nr. 11

→ CINEMA VICTORIA

Bd-ul Eroilor, nr. 51

→ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3

→ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

(Piața Unirii)

→ CINEMA CITY IULIUS

(în incinta Iulius Mall)

Str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B

→ INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

Str. I.C. Brătianu, nr. 22

→ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

Str. Bucegi

→ SOMEȘ OPEN AIR

Plaja Grigorescu

→ CINEMA MĂRĂȘTI

Str. Aurel Vlaicu, nr. 3

→ UNIVERSITATEA SAPIENTIA

Str. Calea Turzii, nr. 4

→ URANIA PALACE

Str. Horea, nr. 4

APERITIFF

Redactor-șef:

Codruța Simina

Radu Meza

Alex. Mircioi

Alexandra Damian

Redactori:

Andreea Bagita

Flavia Dima

Anca Grădinaru

Daniel Iftene

Ion Indolean

Cosmin Popa

Cristi Mărculescu

Graphic design:

Carmen Gociu

Vlad Simion

Tipărit la:

Compania de Producție

Tipografică

INFORMAȚII BILETE

ACCESUL LA PROIECȚII:

Cu acreditarea oferită de festival puteți obține bilet pentru orice proiecție din cadrul festivalului, excepție fac următoarele evenimente speciale:

- Evenimentul special „Chef ca-n Teleorman”: 50 lei* (Form Space, 01.06)
- Proiecțiile Film Food: 100 lei*
- Eveniment special: Recital Angela Gheorghiu și proiecția filmului Tosca: 30/50/70 lei (Opera Națională Română, Cluj)
- Accesul vă este asigurat doar dacă aveți acreditarea și biletul valid.
- Bilete pentru toate proiecțiile festivalului, pot fi obținute:
- Online de pe www.tiff.eventbook.ro, introducând codul unice de pe badge.
- Sau de la una dintre următoarele casierii: Casa TIFF str. Universității, nr. 6 (doar pentru invitații acreditați) Cinema FLORIN PIERSIC, P-ța Mihai Viteazul, nr. 11 Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51 Info Point Iulius, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B Cinema CITY IULIUS, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B Casa de Cultura a Studenților, Piața Lucian Blaga nr. 1-3 TIFF Info Point – Piața Unirii Universitatea Sapientia, Calea Turzii, nr. 4

Orar de funcționare:

21 mai – 24 mai: 11:00 – 18:00

25 mai – 3 iunie 09:00 – 23:00

- Biletele pentru oricare proiecție se pot obține în avans cu maxim o zi sau în ziua respectivă.
- Aveți posibilitatea să obțineți bilete pentru maximum 5 proiecții, din aceleași zi.
- 30% din biletele puse în vânzare sunt rezervate persoanelor acreditate, această rezervare este valabilă până cu 2 ore înaintea începerii proiecției.

Pentru orice informații legate de proiecții sau bilete, vă așteptăm la Casa TIFF, str. Universității, nr. 6.

IMPORTANT:

- Biletele garantează locuri în sală, până cu 5 minute înaintea începerii proiecției.
- Dacă nu aveți un bilet valid, dar aveți acreditarea, veți putea avea acces la proiecție în limita locurilor disponibile.
- Dacă nu aveți acreditare, dar aveți un bilet valid, nu veți putea avea acces la proiecție.

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii și Identității Naționale

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

Capodopera lui Puiu la tine acasă

Dacă anul trecut venea cu prima expoziție de fotografie și își lansa DVD-ul *Sieranevada*, anul acesta Cristi Puiu scoate versiunea blu-ray a filmului *Aurora* într-o ediție de colecție.

Lungmetrajul de 3 ore e capodopera cineastului român, prezentată în 2011 la Cannes în cadrul secțiunii Un Certain Regard, cu Puiu interpretând chiar rolul principal. Mai exact, pe Viorel, un bărbat la vârsta de mijloc ale cărui frustrări legate de familie îl duc la o crimă. Regizorul îl ține pe Viorel la distanță, personajul e opac și închis, motivațiile sale neclare sunt acoperite de lungi tăceri și cadre care-l observă, nelăsându-ne să-l descoperim.

Însă, interviul luat de Mihnea Măruță și inclus ca unul din materialele extra din pachet ar putea face puțină lumină în intențiile autorului. Mai mult, printre bonusurile acestei ediții de colecție, găsiți și o secvență care nu este inclusă în film, opt fotograme din pelicula de 35mm și 48 de poze de pe platou (făcute de Sorin Nainer).

Lansarea va avea loc astăzi la ora 16:00, la TIFF Lounge, dar dacă nu ajungeți, ediția va putea fi găsită în TIFF Shop și în rețelele de librărie Cărturești, Humanitas, Librarium și Libris.

Alex Mircioi

Redescoperă plăcerea de a mânca – Manger

Cu toții avem chef din în când de puțină sinceritate a serviciilor, nu doar în ceea ce privește atmosfera, ci și farfuria. Căutăm confortul unui loc și a unei mese intime, unde să ne simțim răsfățați și „de-ai casei”, chiar dacă am pășit pentru prima oară acolo.

Manger este acel loc sincer care s-ar putea identifica oricând cu expresia *What you see is what you get*. Cu un număr limitat de mese (motiv pentru care îți recomand să-ți faci o rezervare, înainte să te îndrepti spre local) și un personal simpatic, care te întâmpină la ușă, îți zâmbeste și cunoaște arta conversației, restaurantul reușește

să te convingă din primele minute că te așteaptă o experiență, nu doar o masă.

Un alt lucru care mi-a dat impulsul să fac această recomandare e faptul că localul are un meniu progresiv, în continuă schimbare, în funcție de sezon și inspirația bucătarului. Mesele se pregătesc aici ca-n vremurile bune ale gătitului, când bucătarul și ajutoarele sale își petreceau dimineața în piață, alegând cele mai proaspete ingrediente pentru ziua respectivă.

În meniul de primăvară vei găsi o singură pagină de preparate, cu câteva startere, feluri principale, deserturi și vinuri alese pe sprânceană pentru a se potrivi la fix cu mâncarea. Te voi lăsa pe tine să stabilești ce-ți face cu ochiul și te asigur că vei fi mulțumit cu orice vei alege. Ți urez poftă bună!

Localul e deschis: între 12:00 - 15:30 și 18:00 - 22:30

Prețurile: variază între 15 - 45 lei

Alexandra Damian

TIFF Lounge

Vineri, 1 iunie, la TIFF Lounge, sub egida România 100 – filmul românesc înainte de noul val, îi puteți întâlni pe Lucian Georgescu, Ileana Bîrsan, Irina Gărdescu și Andrei Cătălin Bălean.

Proiecție surpriză

Filmul surpriză de mâine, 2 iunie, va fi tot pelicula *Omul care l-a ucis pe Don Quijote* (*The Man who killed Don Quijote*), regizat de Terry Gilliam. Proiecția are loc de la ora 15.00, la Cinema Florin Piersic

Premiul publicului TIFF .17

FILME ÎN COMPETIȚIE

Vinovatul / *The Guilty* - 4.53
Nu mă atinge-mă / *Touch Me Not* - 4.32
Eșafodaj / *Scaffolding* - 4.28
Charleston / *Charleston* - 4.27
Ancora și speranța / *Anchor and Hope* - 4.27

BAROMETRUL GENERAL

Între cer și pământ / *Safety Last!* - 4.87
Riuchi Sakamoto: *Coda* / *Riuchi Sakamoto: Coda* - 4.83
Wendy - 4.80
România Neimblânzită / *Untamed Romania* - 4.74
Candoarea Fratelui Meu / *My Brother Simple* - 4.71

Ce să nu ratezi

VINERI, 1 IUNIE

12:00

Premiera mondială a documentarului CAISĂ de Alexandru Mavrodineanu Sapientia, Calea Turzii nr. 4

16:30

Premiera mondială SECRETUL FERICIRII de Vlad Zamfirescu Sapientia, Calea Turzii nr. 4

18:00

Proiecție specială în onoarea actriței Anna Szeles PĂDUREA SPĂNZURAȚILOR (1966) de Liviu Ciulei Cinema Florin Piersic

18:30

Proiecție specială în prezența regizoarei Fanny Ardant CENUȘĂȘI SĂNGE screening în memoriam Olga Tudorache Cinema Victoria

21:15

Proiecția DIVANUL LUI STALIN de Fanny Ardant Casa de Cultură a Studenților

21:30

Proiecția în premieră mondială COBORĂM LA PRIMA de Tedy Necula în prezența echipei Casa TIFF

21:45

JAFURI, MAȘINI ȘI FIDELITATE FĂRĂ LIMITE de Michael Roskam Unirii Open Air

InterogaTIFF

Anna Széles: „Am iubit pe toată lumea și cred că și eu am fost apreciată și iubită.”

Pe Anna Széles am prins-o binevoitoare și zâmbitoare. Ca-ntotdeauna. Avea chef de vorbă și m-am bucurat să o văd la fel de radioasă ca acum mai bine de 50 de ani, când își începea cariera și apărea în producții precum *Pădurea spânzuraților*, *Gaudeamus Igitur* sau *Balul de sâmbăta seara*.

Mi-a mărturisit că nu îi vine să creadă cum a trecut timpul și, uitând la începutul interviului acest lucru, m-a întrebat dacă am văzut atunci, în premieră, filmul lui Ciulei. Eu i-am spus că nu aveam cum, ci l-am găsit cu doar câțiva ani în urmă. Se număra printre titlurile obligatorii pentru admiterea la facultate și efectiv m-a surprins. Totul: jocul ei, al lui Victor Rebengiuc, regia sensibilă, imaginile puternice și apropierea camerei față de acele persoane pur și simplu răvășite de război, de dileme. Un film mereu actual și o actriță care nu are vârstă.

Cum a fost experiența la *Pădurea spânzuraților*?

Domnul Ciulei a vrut o actriță maghiară, pentru rolul meu, Ilona. A chemat de la Târgu Mureș câteva fete. Ne-a dat textul, am citit și am rămas puține. Cu toate că nu am o mare încredere de sine, am simțit că eu voi fi aleasă. Am avut mare noroc cu acest film. Îți dai seama, după Oradea și Târgu Mureș, direct la Cannes. Apoi, direct la Acapulco, unde am fost, de fapt, de două ori, pentru că așa de tare

m-am împrietenit cu directorii festivalului, încât m-au invitat și după un an.

Cum era cu vizele?

Habar n-aveam. Nici nu era la mine biletul. La Cannes, chiar și garderoba au făcut-o cei care se ocupau de cinematografia de la noi, cu condiția ca după aceea trei filme le fac pe bani mai puțini.

Cum era Liviu Ciulei?

Dulce de tot! Când au scris o carte despre el, a cerut ca Anikó să vorbească neapărat. Eu deja trăiam la Budapesta, așa că ne-am înțeles să scriu în ungurește și să traduc ei. Dar atât de prost au tradus, n-a ieșit nimic din ideea mea. Era să leșin când am văzut... Cel mai mult îmi plăceau ochii lui, care m-au cuprins. Acasă, am un afiș cu noi doi, la filmări. E alb-negru. Are niște ochi atât de expresivi. Eu mă întâlnesc cu el în fiecare zi.

Cum v-ați caracteriza?

Eu sunt mulțumită de viața mea. Mă înțeleg foarte bine cu băiatul meu și cred că dragos-

tea asta merită totul. Când îi văd pe cei doi nepoți ai mei, sunt cel mai fericit om. Băiatul meu locuiește la Viena, eu la Budapesta.

De ce ați plecat din țară?

Am emigrat pentru că sora, cumnatul, mătușa, nepoțica, toți erau acolo. Acum, sora mea a rămas singură și mi-e ușor să ajung să am grijă de ea.

Ați locuit și ați lucrat în multe locuri și orașe. Unde vă simțiți acasă?

La Oradea m-am născut, mă simțeam bine, aveam curte, când mergeam acasă, în vacanțe, prăjeam slănină, venea toată familia, eu trebuia să le povestesc ce am mai făcut. La Institut, la Târgu Mureș, locuiam în cămin. Eram așa dezordonată (râde, n.r.) și cea mai bună prietenă era și mai și decât mine. Vine odată portăreasa, cu oameni de la ziar, să vadă cum locuim. Și, atunci, colega zice să intru în dulap, iar ea se face că tocmai s-a trezit și că trebuie să facă ordine pentru când vin eu înapoi de la părinți. Abia pot să mă abțin să nu râd.

Iar la București?

Nu am filmat mereu acolo, ci împrejur. Prima dată la mare, apoi la Snagov, *Pădurea spânzuraților* la Brașov și pe lângă oraș. Era un vis pentru mine toată viața de acolo. Dar nu locurile m-au interesat, ci oamenii. Și pot spune că m-am înțeles cu toată lumea. Am iubit pe toată lumea și cred că și eu am fost apreciată și iubită.

Ce rol din cinematografie v-a rămas cel mai apropiat de suflet?

Tot *Pădurea*. Și mai este unul care mi-a plăcut, cel din *De bună voie și nesilit de nimeni*, pentru că am avut posibilitatea să joc o fată care se transformă în femeie adultă. Se maturizează.

Ce reprezintă pentru d-voastră Premiul pentru întreaga carieră oferit de TIFF?

Vă dați seama că e cea mai mare bucurie din viața mea artistică. La fel de mare ca aceea când Teatrul Maghiar m-a făcut membru de onoare, pe viață. Cele două lucruri dovedesc că lumea nu m-a uitat și că nu am trăit degeaba.

Ion Indolean

Zilele Filmului Românesc

Nouăzeci și doi de ani într-o oră și jumătate: Licu

Licu, o poveste românească este un documentar-protret aparte, care prin intermediul personajului său principal, surprinde tumultul marii Istoriei românești din secolul XX, de la răsturnarea monarhiei și colectivizare la Revoluție și momentele recente ale istoriei. Pe alocuri liric și profund atmosferic, documentarul surprinde cu candoare și căldură imaginea protagonistului său, în interviuri realizate la domiciliu. Adesea senzația este ca și cum tu însuși ai fi un pasager în casa lui Licu, aproape că poți simți mirosul mobilelor vechi, iar imaginea monocromă a documentarului ajută la transportarea spectatorului într-o zonă încărcată de istorie, dar simultan atemporală.

Cei nouăzeci de ani ai lui Licu au fost cu siguranță trăiți din plin, în ciuda modului în

care mai marile evenimente din societate s-au reflectat asupra destinului lui - de la nevoia de a abandona Bucovina de Nord cea natală, odată cu semnarea pactului Ribbentrop-Molotov, la imixtiunile inevitabile ale regimului comunist în sfera personală. Dincolo de orice, filmul Anei Dumitrescu surprinde un om cu o memorie remarcabilă, care nu a fost niciodată conflictual și care a căutat mereu să experimenteze tot ce poate oferi mai bun viața - de la variile meserii pe care le poți deprinde, la sporturi, vacanțe la mare și pasiunea pentru fotografie (arhiva personală a lui Licu fiind prezentată de-a lungul documentarului, în ordine cronologică). Unul din documentarele românești de neratat ale anului.

Flavia Dima

Zilele Filmului Românesc

Câteva însemnări despre un film cu două fete lesbiene

După *Legături bolnăvicioase* (r. Tudor Giurgiu, 2006), niciun alt lung-metraj românesc nu și-a mai asumat urmărirea unei relații amoroase între două femei drept subiect principal - până acum. *Câteva conversații despre o fată foarte înaltă*, debutul în lung-metraj al regizorului de teatru și film Bogdan Theodor Olteanu, spune povestea a două tinere care se apropie după ce realizează că au fost implicate în relații cu aceeași fată - misterioasa Ana, care apare pe parcursul celor 70 de minute ale filmului doar în fotografii. În dulce stil milenial, cele două intră în contact prin Facebook / Skype, unde se conversează un timp până-și fac curaj să se vadă față în față: însă direcția în care vor fi purtate de interacțiunile lor nu este una neapărat previzibilă.

În ciuda faptului că lucrurile par să se petreacă într-un timp scurt (grație și duratei restrânse a filmului), protagonistele *Conversațiilor* - nenumite, de altfel - par să își desfășoare viețile într-un soi de timp suspendat (tinerii din filmele lui Jarmusch vin în minte aici), abordarea dedramatizată, cu acțiune aproape minimală, lasând loc unei caracterizări subtile, dar minuțioasă a fetelor. Așadar, ele își dezvăluie încetul cu încetul personalitățile aflate la antipodi: prima (Silvana Mihai) pare a fi timidă, închistată și cumva imatură, în timp ce cea de-a doua (Florentina Năstase) este mai *tomboyish*, mai înfiptă și *pushy*. Cea din urmă este și sursa unor înfloriri meta-cinematografice pe care Olteanu le țese pe parcursul

filmului. Ea este studentă la film, făcându-și una din temele pentru școală despre intimitatea casnică a unui cuplu de fete, care apare aici drept *film-in-film*, un faux-documentar care pare să contureze dorințele sublimate (și nespuse) ale protagonistelor. Însă, încetul cu încetul, năzuințele și atitudinile lor diferite capătă din ce în ce mai mult contur, în timp ce comportamentul fetelor devine marcat nu doar de dorință, ci și de aparente idiosincrasii - dar un ochi atent va găsi motivațiile profunde, neexprimate explicit, ale celor două protagoniste. Olteanu schițează pe margini și portretul culturii tinerești din Bucureștiul contemporan - de la party-uri electro și preocupări artistice *hipsterești*, la realitatea dură a pachetului primit de la părinți pentru c-ai un job nasol de tot. Peste toate acestea planează spectrul Anei, fata înaltă titulară, absența ei fizică compensându-se prin tensiune, ca un semn de rău augur.

Într-o perioadă în care cinemaul românesc pare să iasă la înaintare cu reprezentări ale sexualității și vieții amoroase, *Câteva conversații despre o fată foarte înaltă* este un titlu care apare drept *folly* pentru *Soldații* Ivanei Mladenovici: atât în ceea ce privește genul, cât și dinamica sociale și emoționale pe care le reprezintă. Un titlu memorabil într-un an aparte, debutul lui Olteanu se așează perfect în linia noilor direcții pe care le asumă cinemaul românesc contemporan.

Flavia Dima

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05—03.06.2018

1 IUNIE

Cinema Florin Piersic | ora 11:00

Povești în mișcare Intrare liberă
Moving stories
Regia: Rob Fruchtmann
SUA-India-Irak-România-Coreea de Sud
Lumea dansului unește copii din medii devalorizate de pe trei continente.
Film recomandat pentru vizionare în familie.

Cinema Florin Piersic | ora 13.15

PREMIERĂ MONDIALĂ
Străjerii
România
Copiii descoperă experiențe de tip Bear Grylls în tabără de vară.
Audiență Generală

proiecții cu intrare liberă

MOL Partener Oficial TIFF

BILETELE TIFF ÎȚI ADUC UN ESPRESSO AROMAT!

AI nevoie de energie ca să te uii la stătea filme grozave! Alimentaază cu 20 L de carburant din benzinările MOL, arată-ne un bilet de la oricare dintre proiecțiile TIFF și noi te premiem cu un espresso tare.

Perioada campaniei: 28 mai-10 iunie 2018, numai în benzinările MOL din Cluj-Napoca și Florești.

Vizitează-ne și pe facebook.com/MOLRomania

A USED TIFF-TICKET GETS YOU A FRESH ESPRESSO!

You need the energy to watch all these amazing movies. So, get 20 L of fuel from the MOL filling stations, show us your used (or new) TIFF-ticket, and we will reward you with a nice, strong espresso.

The campaign takes place in all MOL filling stations from Cluj and Florești, between 28 May-10 June 2018.

Visit us at facebook.com/MOLRomania!

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05—03.06.2018

Close Up Fanny Ardant

Când talentul se împletește cu imaginația

Există acel moment în viața unor actori când decid că pot și trebuie să treacă și în spatele camerei de filmat. Printre cele mai sonore exemple și-a luat locul și Fanny Ardant, în 2009, când vedeta franceză a debutat ca regizor. Filmul? *Cenușă și sânge*, dramă puternică și sensibilă despre o văduvă, mamă a trei copii, singură și auto-exilată din propria țară, care luptă cu preconcepții, cu tradiții arhaizate și cu obiceiuri greu de îndurat. Sunt lucruri pentru care a decis să plece, imediat după moartea soțului. Ea își ia copii și merge la nunta verișorului ei. Regretata actriță evreică, Ronit Elkabetz joacă rolul acestei femei pe nume Judith. Întoarcerea în țară face ca spirala violențelor între clanuri rivale să ia amploarea pe care numai un eveniment special, cum este o nuntă care aduce alături atâția oameni, o poate influența. Cu peisaje frumoase, autentic rurale și cu o poveste extrem de puternică, centrată în jurul existențelor unor indivizi care trăiesc după canoane diferite, filmul – plin de actori români – a fost turnat aproape în totalitate la noi în țară, fiind co-produs de Libra Film. Proiecția este dedicată și Olgăi Tudorache, dispărută anul trecut dintre noi.

Celălalt titlu regizat de Fanny Ardant, prezent în retrospectiva pe care TIFF i-o dedică, se numește *Divanul lui Stalin*. Filmul surprinde ultimele zile ale temutului lider sovietic (interpretat de Gerard Depardieu). Miza narativă se mișcă în jurul tânărului pictor Danilov, angajat să realizeze un monument în onoarea liderului sovietic. În somptuoasa clădire din mijlocul pădurii, unde Stalin se reface alături de amanta Lidia, cei trei se aruncă într-un joc periculos. Povestea încearcă să intre în intimitatea liderului de la Kremlin, iar interpretarea plină de tâlc a lui Depardieu ajută mult filmul, care nu e unul istoric, ci mai degrabă psihologic. Lidia înce-

pe să se joace de-a psihiatra, iar divanul tiranului capătă conotații freudiene. Servilismul lui Danilov iese la iveală în așa fel încât arată, într-un final, modul trist în care orice fel de totalitarism îl schimbă pe om.

Probabil că principala calitate regizorală a lui Fanny Ardant se leagă de atenția cu care își compune cadrele, care astfel devin o serie de tablouri mereu echilibrate și pline de o semnificație care de multe ori reiese doar la o privire mai atentă. Sensibilitatea ei, dorința de a privi în primul rând omul și doar apoi istoria, nu au cum să nu ducă la proiecte intime și profunde, calități care au urmat-o toată viața.

Filmul *Divanul lui Stalin* rulează astăzi de la 21:15 la Cinema City Iulius Mall 3.

Ion Indolean

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05 – 03.06.2018

FILM DE ÎNCHIDERE
La aniversarea a 30 de ani de la lansare

MARELE ALBASTRU
Le grand blue / The Big Blue

Regia: Luc Besson

Duminică
3 iunie 2018 | 21:45
Piața Unirii

Invitat special:
JEAN-MARC BARR

BILETE ONLINE
TIFF MOBILE APP
EVENTBOOK.RO

EXIMTUR 25 ANI

BT Pay
Un nou loc pentru
cardurile tale.

Google Play
App Store

BANCA BT TRANSILVANIA®
#normalbanking

InterogaTIFF

Ana Dumitrescu

Ana Dumitrescu este regizoare și directoare de imagine, stabilită pentru majoritatea vieții în Franța și venind în film dinspre domeniul fotografiei, cunoscută pentru *Khaos* (2012) și *Meme pas peur!* (2015).

Este prezentă la TIFF cu primul ei film despre un subiect care ține de țara ei natală: documentarul portret *Licu, o poveste românească*, starring Liviu Canțer, un nonagenar pe cât de simpatic, pe atât de lucid și de clar în amintirile sale despre viața personală din timpul uneia din cele mai tumultuoase perioade ale istoriei României.

Am avut ocazia de a discuta cu regizoare, dar și cu protagonistul filmului, cu Licu, despre cum anume a început proiectul pentru acest documentar, dar și despre culisele acestuia.

Cum anume a început proiectul, cum v-ați cunoscut?

A.D.: E o poveste! Nu o s-o spun pe toată, e un secret de *tournage*. Licu mă știe de când eram micuță-micuță, înainte să plec în Franța. Suntem vecini. Este o casă mare, care în timpul comunismului a fost împărțită de autori-

tăți în două apartamente. Eu stăteam într-o parte, cea a bunicii mele, iar domnul Licu era în partea cealaltă.

Așadar aveți o relație strânsă, deja vă cunoșteți bine. Cum a fost când Ana v-a propus să faceți un film?

Licu: Eu nici nu am știut că mă filmează!
A.D.: (râde) A știut, a știut că filmez, dar nu a crezut că va ieși cu adevărat un film din asta.

Ideea filmului a venit pentru că Licu mereu avea ceva de povestit, tot timpul povestea ceva când îl vizitam. Proiectul a început în 2013, atunci au fost primele filmări, se vede și în film că diferă calitatea - dar atunci încă se vedeau gloanțele de la Revoluție pe casă, care în timpul filmărilor au fost vărute. Dar erau un reper atunci. Filmul pornise cu o casă de producție franceză, dar care datorită unei schimbări de legislație nu a mai putut susține proiectul și, așa că, în 2016 a trebuit să reiau eu totul în România, să îmi fac o casă de producție înregistrată la CNC și m-am descuroat să fac filmul din fonduri private, pentru că nimeni nu prea credea în el. Cine putea crede că un film cu un bătrân de nouăzeci și ceva de ani, de o oră și jumătate, filmat acasă la el și alb-negru, să obțină interesul publicului? Dar eu am crezut în asta și am făcut filmul, l-am filmat șase luni în fiecare zi și l-am și întregat la sfârșit - „Cum ar fi să te vezi pe tine la cinema?”. El a spus: „Eu mă văd pe mine, dar ceilalți? Ei nu mă cunosc!” Și uite așa am

rămas în România, unde mai pregătesc acum un film, o coproducție cu Belgia și Franța. Mă interesează foarte mult introspecția intimă, fără însă să fie vorba de introspecția mea.

Intimitatea aceea se simte mai ales în cadrele în care voi doi petreceți timp împreună sau în discuții în afara zonei de interviu.

A.D.: Mie nu îmi place zona de interviu! Caut să fac film și nu documentar. Primele mele două filme erau filme-interviu. Eu vin din fotografie documentară. După *Khaos*, am făcut mai multe filme de genul acesta, dar nu era zona în care voiam să mă duc. Voiam să merg înspre cinema, nu înspre interviuri-documentar de genul celor care apar la televiziune, ceva care e între ficțiune și realitate. Este un film foarte subiectiv, nici măcar nu se vrea a fi un film obiectiv - puteam face multe alte lucruri, că Licu și conduce, dar am vrut ca totul să aibă loc în casă, care este și ea un personaj.

România invizibilă

Meda, sau Partea nu prea fericită a lucrurilor (r. Emanuel Pârvu)

Debutul în lungmetraj al regizorului-actor Emanuel Pârvu, premiat cu trofeul pentru cel mai bun regizor la Festivalul de Film de la Sarajevo în 2017, explorează temele pe care acesta le-a deschis în scurtmetrajul eponim lansat în 2016 anul trecut. Anume, este vorba despre povestea Medei, o adolescentă care trăiește în sânul unei familii adoptive, al cărei viitor devine incert odată cu moartea mamei adoptive (purtătoarea certificatului tutelar), care declanșează un efort disperat din partea tatălui, Doru (Șerban Pavlu, premiul pentru Cel mai bun actor la Sarajevo) pentru a o salva. Trecând de la scurt- la lungmetraj, Pârvu folosește spațiul (atât temporal, cât și fizic) câștigat pentru a extinde narațiunea nu doar în ceea ce privește drama centrală, ci mai ales pentru a radiografia dureros mediul rural. Aici vedem imaginea unei comunități aflate în cădere liberă, unde bărbații se văd nevoiți să își susțină familiile din defrișări ilegale, iar mediul familial este adesea marcat de violență sau de traumă. Un spațiu care apare fără pic de luciu ideologic, fiind degradat în toate sensurile imaginabile: economic, cultural și mai ales moral. Însă departe de a specula într-un sens negativ aceste elemente, Pârvu reușește să surprindă cu multă sensibilitate psihologia celor care trăiesc din mijloace de subsistență, a greutăților cu care aceștia se înfruntă de zi cu zi

și urmele profunde pe care acest stil de viață le întipărește pe sufletele lor.

Totul pare gri și ambiguu în *Meda* - aproape nimeni nu zâmbește pe toată durata filmului, replicile fiind livrate fără niciun pic de înflorituri: jocul actorilor este auster și stăpânit, filmul căpătând astfel notele unui documentar antropologic. Iar pentru un film cu un *ensemble cast* format din cei mai cunoscuți actori ai momentului (Șerban Pavlu, Costel Cașcaval, Adrian Titieni, Ion Sapdaru, Florin Zamfirescu), senzația este stranie - e ca și cum Pârvu ar miza intenționat pe așteptările create de o asemenea distribuție pentru a livra un tip de *performance* atipic filmului românesc. *Meda* este o dioramă dureroasă și necesară a universului rural românesc, care evita să impună interpretări clare, alb-negru, asupra acțiunilor protagoniștilor - care, într-adevăr, se auto-susțin prin încălcarea legii, dar fără a fi rău-intenționați. Însă acesta poate fi filmul care să închidă în sfârșit acele guri care demonizează populația ignorată de către centru, catalogată drept simpli asistați sociali, ignoranți și manipulabili.

Recomandăm de asemenea și scurtmetrajul cu care Emanuel Pârvu este prezent în competiția de scurt-metraje românești, în calupul III: *Totul e foarte departe*, unde o mică familie din Delta își vizitează fiul stabilit la București, în care regizorul suprinde cu aceeași candoare felul de-a fi al oamenilor din mediul rural, de data aceasta în contrast cu mentalitatea orășenească.

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05-03.06.2018

CHEF CA-N TELEORMAN

cu MOROMEȚII 2

Exclusiv!
Secvențe în
avanpremieră.

Horățiu Mălăele,
Stere Gulea &
Echipa

Taraful
Marian Sandu
din Videle

Invitați speciali:
Săteni de frunte din
TALPA

Țuică și de-ale gurii

Vineri | 1 iunie | 21:30
/FORM

Zilele Filmului Românesc

Caisă: greu cu boxul

Un documentar despre lumea boxului

Caisă are peste 38 de kilograme și ar trebui să aibă fix 38. Asta nu-i un capăt de țară, va sta nemâncat până la cântarul oficial. Nu-i cea mai umană soluție, dar Dumitru Dobre, antrenor cu mulți campioni la activ știe destule și despre Caisă și despre rigorile unui sport în care se dă cu pumnul, nu se dau flori. Deci Caisă, un puști cu potențial are șansa de-a ajunge campion într-un sport dur. Ce poate însemna pentru un puști timid precum Caisă un titlu în box? Multe, dar, în primul rând o ieșire din sărăcia lucie în care trăiește acasă. Ce ar putea însemna pentru un antrenor deja versat un elev precum Caisă? Nu doar un învățacel în plus. Bonusul este șansa de-a

mai zgâlțâi un sistem de legitimări (al cluburilor) și niște mai vechi prieteni și dușmani.

Documentarul lui Alexandru Mavrodineanu funcționează ca un *under-dog story*, dar este interesat și de mediul în care evoluează Caisă, și de lecțiile de viață al lui Dobre, și de camaraderie, dar și de modul în care un nica nimeni venit din sărăcie poate afla ce vrea de fapt de la viață printr-un sport.

Un tablou cu boxeuri care zice mai multe despre lumea din care provin copii decât despre idealuri nobile și dorința de-a învinge cu orice preț.

Cristi Mărculescu

12:00, Universitatea Sapientia

Zilele Filmului Românesc

Secretul fericirii: comedie cu exchangism și ceva mai mult

Un soț, o soție, cel mai bun prieten și o propunere foarte riscantă

Debutul în regie al lui Vlad Zamfirescu este cel mai haios și hazos film riscant de tragic din Zilele Filmului Românesc.

Secretul filmului este simplu și elegant: un scenariu brici, care aduce dramaturgia de teatru (3 personaje, o terasă, multe dialoguri) pe ecrane și-o regie discretă, capabilă să puncteze și ocazional detalieze reacții faciale și zbuciumări morale. Care zbuciumări morale? Toate zbuciumările morale, maritale și sexuale posibile: Toma (Vlad Zamfirescu) are o idee năstrujnică: ce-ar fi dacă David (Theo Marton) ar fi de acord cu un schimb de neveste? David nici nu vrea să audă. Nici el, nici Ana (Irina Velcescu), soția lui Toma, dusă prin casă, cu treburi gospodărești. Dar Toma este surexcitat de idee, chit că Monica, soția lui David nu este prezentă pe terasă. Iar Ana va afla cu stupoare de planurile destinate eliberării maritale și va concluziona că Toma și-o doreș-

te cu atâta sărg pe Monica încât ar da-o pe ea la schimb. Reacția ei pare o concluzie în egală măsură logică și rezultată dintr-un profund sentiment al trădării conjugale și orgoliilor femeiești călcate în picioare.

Dar scenariul lui Alexandru Popa le rezervă și celor 3 îmbârligați în dilemele exchangismului și spectatorilor hăhăiți foarte bine pentru o mare parte din film o suită de *twisturi* și secrete oribile. Care funcționează brici. Un debut agreabil, eficient conceput, destinat publicului larg, care nu face rabat nici de la râsete, nici de emoții, nici de la stimulare neuronală.

Cristi Mărculescu

16:30, Universitatea Sapientia

Transilvania Pitch Stop accelerează coproducțiile din regiune

Inițiativa TIFF promovează talente în ascensiune din Europa de Est și Balcani

Dorind să intensifice colaborarea dintre țările din acest colț uneori ignorat al Europei de sud-est, Transilvania Pitch Stop a selectat 10 proiecte care urmează să fie prezentate profesioniștilor din industrie între 1-2 iunie, ca parte a unei platforme de coproducție din ce în ce mai consistente.

Din Georgia, Rusia, Turcia, Serbia, Ungaria și România, proiectele selectate oferă un eșantion al cinematografei din jurul României și Mării Negre, o regiune pe care, Dorina Oarga, manager de industrie al TIFF-ului, o consideră "subreprezentată", adăugând: "Încercăm să creștem capacitatea acolo unde este nevoie".

Conceput acum patru ani ca un *workshop* de cinci zile pentru regizori din România și Moldova aflați la primul sau al doilea film, Pitch Stop s-a extins în 2017 cu o platformă de coproducție pentru proiecte din țările vecine. *Workshop*-ul este în continuare dedicat tinerilor regizori și producători din România și Moldova, dar noul forum de coproducție încurajează cineaștii din întreaga Europă de Est și Balcani, care până acum căutau coproducții doar în Europa de Vest, să colaboreze între ei. "Era o nevoie evidentă de asta", spune Oarga.

Proiectele au fost selectate să fie "cât se poate de proaspete", adaugă ea: majoritatea sunt la prima ieșire într-o piață de industrie. Regizorii și producătorii vor avea șansa să-și prezinte filmul în fața unei săli pline de producători, distribuitori, agenți de vânzări și reprezentanți ai fondurilor de film.

În *A Big She-Bear* al regizorului georgian Lali Kidnvelidze, după ce mama lui se sinucide, un băiat se întoarce în satul lui natal ca să-și pedepsească consătenii pentru păcatele lor. Tot din Georgia, *Border Games* de Elene Mikaberidze este o poveste de dragoste care se petrece într-un sat nedreptățit de granițe absurde impuse de conducători hapsăni. *Last Bus*, un proiect al maghiarilor Nándor Lőrincz și Bálint Nagy, este o dramă socială despre relații moderne constrânse să se conformeze așteptărilor altora. *To the North* de românul Mihai Mincan spune povestea unui pasager clandestin de pe un vas aflat în pragul răzmeriței undeva în mijlocul Atlanticului. În *Summer Night, Half Past Ten* al româncei Ivana Mladenovic, un orașel organizează un eveniment în care nimic nu merge așa cum ar trebui. *March. April. May* de Andrei Gryazev din Rusia este povestea unui fost sportiv care devine profesor de educație fizică într-o

Rati Tseladze

școală de provincie care se confruntă cu un val de sinucideri inexplicabile. Tot din Rusia, *The Shooter* de Piotr Levchenko este despre căutarea unui asasin care dezvoltă o complicitate intrigă în jurul autorităților locale. În *Frost*, de Pavle Vukovi din Serbia, un detectiv anchetează dispariția unei fete dintr-o localitate cunoscută pentru magia neagră. În *Alley Cat*, al regizorului turc Çiğdem Sezgin,

o femeie măritată cu o inimă nestatornică se abandonează unei serii de relații extraconjugale fără speranță. Finalmente, *Everything in its Right Place* de turcul Berrak Çolak spune povestea unei soții care, fiind în doliu după soțul ei de 40 de ani, este cutremurată de apariția unei femei din trecut.

Pentru cineaștii locali, Pitch Stop este doar una dintre inițiativele care caută să îmboldească industria din regiune—alături de Cine-Link Co-Production Market de la Festivalul de Film de la Sarajevo și de Meetings on the Bridge, platforma de coproducție și *networking* a Festivalului Internațional de Film de la Istanbul, care lucrează în parteneriat cu TIFF.

În plus, anul acesta Pitch Stop a inițiat un parteneriat cu fondul german de film Mitteldeutsche Medienförderung (MDM), care aduce 12 producători promițători la Cluj. De asemenea, organizatorii au lansat un apel pentru fețe proaspete în festival prin EAVE: "Avem mulți producători noi care sunt pentru prima oară în Cluj", a spus Oarga.

Anul trecut TIFF-ul a devenit unul dintre cele doar 10 festivaluri care pot acorda grantul Eurimages de dezvoltare pentru coproducții, un premiu de 20,000 de Euro pe care Oarga îl consideră "o recunoaștere că ceea ce facem este important". Câștigătorul *grantului* inaugural, proiectul *The Empty House* al georgianului Rati Tseladze e fost pus pe lista scurtă la Sundance Screenwriters Lab și a primit mențiune specială la Open Doors Lab la Locarno, și a fost prezentat la Berlinale Co-Production Market la începutul anului acesta. Succese ca acesta vor întări prestigiul TIFF Pitch Stop în rândul tinerilor cineaști: "Este o foarte bună primă etapă pentru ei", a spus Oarga.

Christopher Vourlias
text publicat inițial în Variety

A fi sau a nu fi...

Pe la finalul celui mai recent *Resident Evil*, unul dintre supraviețuitori e bănuț de trădare. Cei trei sunt un negru, o femeie și un alb macho. Câtă tensiune, câtă tensiune... Măcar de-ar fi aruncat printre ei și dulău rus ca să nu mai fie atât de evident. Când e vorba de *bad guys... there can be only one...* masculul hetero alb... E doar o mostră de felul în care doctrina corectitudinii politice contaminează *entertainment-ul* de masă, cu efecte dezastruoase nu numai pentru suspans, ci și pentru *box office*. Se pare că mai marii hollywoodieni se ambiționează să distrugă și găina cu ouă de aur, *Star Wars*, serie al cărei ultim capitol performează cu mult sub așteptări. Unii zic că publicul s-a săturat de franciză, alții că nu vrea să-și vadă filmele preferate contaminate de virusul activismului social. În noua formulă, Han Solo e un copilandru fără carismă, un beta-mascul care dă cu tifa „masculinității toxice, îndrăgostit de o eroină sfrijită ce mitraliază batalioane ca și cum s-ar da cu ruj. *Girl Power 1 - credibilitate 0*. Din ce în ce mai puțini vor să asculte predici în timp ce se relaxează (până și Goebbels înțelegea asta).

To be or not to be... corect politic se numește una dintre secțiunile din acest an de la TIFF. „To be or not to be” nu e doar un faimos monolog hamletian, dar și un legendar film de Ernst Lubitsch, cu un remake regizat de Mel Brooks, care face mișto de Hitler (imi amintesc o scenă din cel mai nou în care führerul cântă „Heil me” acompaniat de dansatoare dezbrăcate). Un film care astăzi n-ar fi putut exista. Poantele despre Hitler te pot băga în pușcărie, așa cum a constatat bloggerul scoțian care și-a pus buldogul să facă salutul nazist, într-o evidentă parodie. Din ce în ce mai des, libertatea de expresie devine o glumă... „La naiba cu cei care n-au simțul umorului!”, se spunea odată. Acum, aceste specimene nu vor să se ducă la naiba. Îți vor capul. Te vor în pușcărie. Vor să te scalpeze (am oare voie să-mi „apropiez cultural” acest cuvânt?).

Am tot scris în Aperitiff despre excesele otrăvitoare ale politizării cinemaului și despre cum acest nefericit „PC” a pornit de la o idee semi-bună ca să devină o dictatură toxică care a contaminat Hollywood-ul, patria capitalistă a socialismului de caviar. Dar, între timp, lucrurile au luat-o și mai razna grație mișcării #metoo care a început de la lucruri grave și a degenerat rapid într-o frenezie revanșardă ce trece ca tăvălugul peste vieți și reputații la cel mai mic flirt sau compliment. O veritabilă vânatoare de vrăjitoare. La premiile Golden Globe, Woody Allen a fost descris de prezentatorul Seth Meyers ca „monstru” (titlul rezervat, de obicei lui Trump). Nu pentru că Allen ar fi fost implicat într-un nou scandal sexual, ci pentru un episod ce s-a întâmplat acum zeci de ani, arhicunoscut și de starurile care azi îl repudiază și până mai ieri se călcau în picioare să joace la el.

Mihai Chirilov mi-a povestit că i-a fost greu să strângă selecția și nu m-am mirat. Filmele costă mult și au nevoie de bani de la *establishment-ul* financiar sau birocratic. Știm care e discursul oficial și înțelegem de ce sunt din ce în ce mai puține opere subversive. Și dacă regizorii ar îndrăzni, cine ar risca să le difuzeze când riscă să fie linșat pe Twitter sau în presă de formatori de opinie, vedete găunoase, ONG-uri și comisii pentru discriminare? Kim Ki-duk, renegatul adăpostit anul ăsta de TIFF a trăit-o pe pielea lui.

Ar trebui să ne bucurăm că lucrurile n-au stat mereu așa și am putut vedea:

- Clasicile: *Gone with the Wind* (rasism, supremație albă), *Taxi Driver* (o acțiță de 12 ani jucând o prostituată de aceeași vârstă), *Last Tango in Paris* (politici sexuale dubioase, comportament abuziv al regizorului); toată filmografia lui Woody Allen, *Once Upon a Time In America* (eroul violator), *Salo*, *Blue Velvet* (abuzuri sexuale, perversiuni)

- Comedii: *A Fish called Wanda* (se râde de bălbăiți), rasistele, homofobele, anti-

religioase, misoginele, insultătoarele *The Party*, *Airplane*, *Top Secret*, *Blazing Saddles*, *Monthy Python*, toate sitcomurile britanice de mai ieri, de fapt, tot ce s-a făcut înainte de 2011 (inclusiv benignul serial *Friends* a devenit ofensator pentru milenariștii oripilați de glumele despre gay și grase).

- Filmele de acțiune *48 Hours* (se folosește prea des cuvântul cu „n”), mai toate producțiile *James Bond* înainte de Craig (pff, sexiste), thriller-ul *Silence of the Lambs* (un gay/transsexual e *killer-ul*)

- orice a fost produs de Weinstein, jucat de Kevin „Satana” Spacey sau de Morgan „Dumnezeu” Freeman (se mai difuzează, oare, reclama românească cu vocea lui?)

Pe scurt, în concursul ăsta „cine-i mai virtuos și mai politic corect”, pierde filmul.

PS - cei care vor să vadă o pledoarie pentru libertatea de expresie să nu rateze minunatul *Dovlatov*, reluat duminică.

Anca Grădinariu

Fotbal pe dezbrăcate

Când există și altfel de suporteri pentru un altfel de sport.

Streaker (2017) marchează ca un streaker nudist în plasa unei forme artistice uitate ori părăsite ce implică sprintul în public purtând doar costumul lui Adam. Desigur, doar pentru amuzament. Pălăria, eșarfa, și încălțăminte sunt opționale.

Peter Luisi regizează un film simplu, curat, un film de bere și mici, un film ce curge lin precum reclama la Budweiser de acum mulți ani când mielul dezlănat își făcea de cap în Vestul Sălbatic. Protagonistul Baltasar (Beat Schlatter), un profesor de liceu săturat de monotonie și un parior fără leac, se trezește în mijlocul unei dileme financiare. Fără fondurile școlii, pierdute

toate la pariuri, el găsește soluția de a-și păstra obsesia, dar a o redirecționa spre un altfel de sport. De aici pune bazele unui soi de clan mafiot inocent în care recrutează un spectru larg de doritori în ale nudității. Acești sunt antrenați în a rezista cât mai mult pe terenul de fotbal (căci acolo sunt cei mai mulți suporteri) și astfel să le crească cotele la pariuri. Viața dublă a lui Baltasar e pe cale să devină complicată atunci când se formează o unitate specială menită să deturneze organizația dezbrăcaților. Un fel de, râdem, glumim, dar nu părăsim incinta.

Streaker (2017) e un film de public, un film care distrează și stârnește râsete, plin de situații buclucașe și năzbătii maniacale. După cum zicea George Costanza într-un episod din *Seinfeld*, există *bad kind of naked* și *good kind of naked*. ăsta-i de soi hazliu.

Filmul e proiectat pe 4 iunie, orele 19:30, la Cinema City.

Cosmin Popa

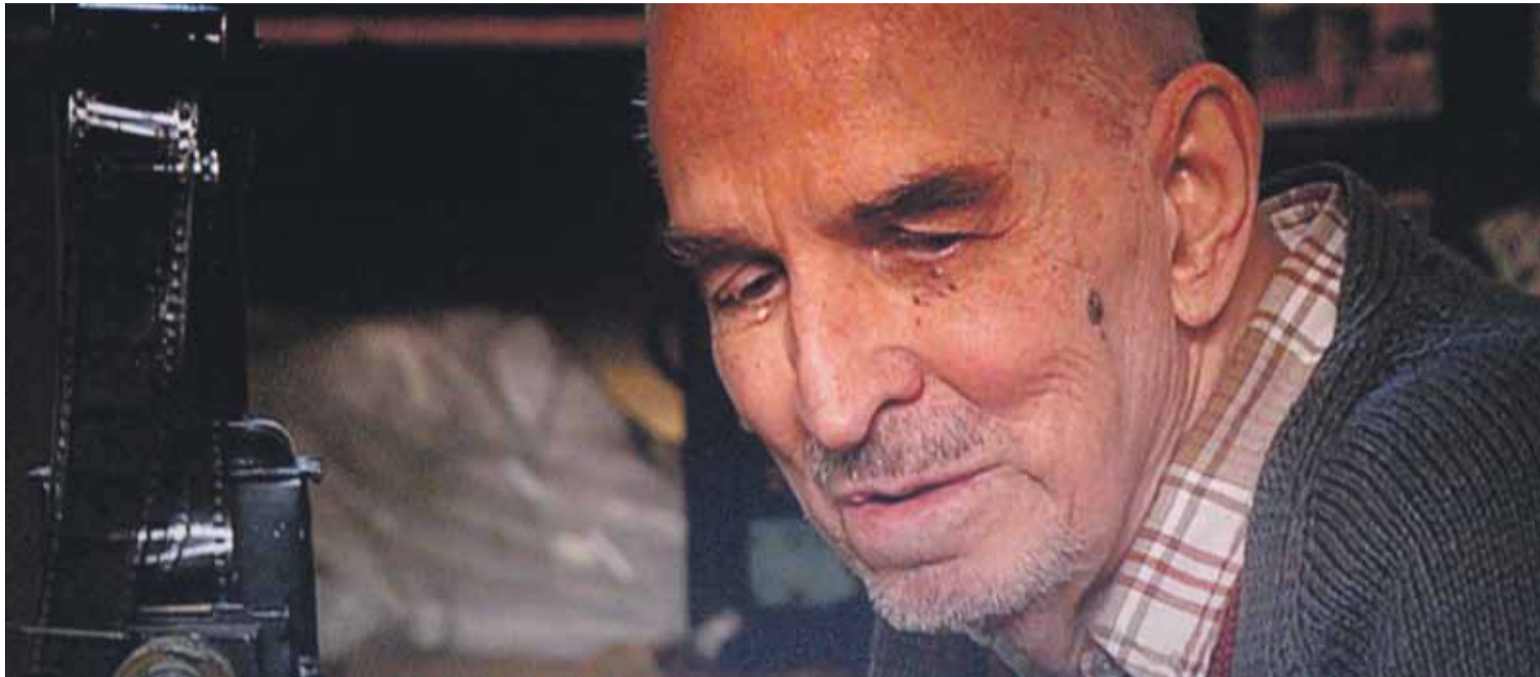
Împreună de la bun început.

TIFF

trend
communication

Close-up Ingmar Bergman

Bergman on Bergman

Dincolo de faptul de-a fi fost unul dintre cei mai importanți autori de cinema ai secolului și de valoare incontestabilă a capodoperelor sale, Bergman a fost și unul dintre cei mai influenți regizori ai secolului trecut, abordarea sa în cheie psihologică și metaforică având efecte ample asupra industriei. Însă autorul a fost faimos și pentru faptul că a ales să trăiască în izolare, pe (acum, mitica) insulă Fårö.

Bergman Island (r. Marie Nyreröd) este un film-eveniment, din care este posibil să fi prins câteva secvențe în deschiderea filmelor incluse în Retrospectiva Bergman. Realizat cu scurt timp înainte de moartea cineastului, este poate cel mai comprehensiv document în care cineastul își discută propria operă, cu anecdote despre propria-i viață și elaborând asupra sistemului său filozofic și

a limbajului său artistic. Filmul funcționează ca o biografie a artistului, luându-i filmografia impresionantă aproape titlu cu titlu și discutând perioadele lui importante de creație. Unul din cele mai inedite aspecte este și faptul că este primul film în cadrul căreia echipa de filmare a avut acces pe insula Fårö.

Așadar, dacă v-ați încercuit în carnețele filmele incluse în *Close-up*

Bergman, este musai să vedeți și *Bergman Island*: dincolo de-a fi un ghid foarte util despre activitatea lui Bergman, el oferă ocazia rară de a o explora prin propria lui viziune. (A nu se confunda cu celălalt *Bergman Island*, un film de ficțiune aflat momentan în pre-producție.)

Astăzi, la ora 22:00, la Institutul Francez.

Flavia Dima

Tedy Necula

„Suntem în metrou așa cum suntem și în lume, unii lângă alții, împreună, iar dacă ne deschidem vedem că avem ce împărtăși.”

Coborâm la prima, debutul în lungmetraj al lui Tedy Necula, îi are în rolurile principale pe Constantin Coticmanis, Adrian Păduraru, Teodora Mareș, Victoria Cociaș, Emilian Oprea, Constantin Drăgănescu, Ela Ionescu, Dan Murzea și Iulia Dumitru.

Filmul spune povestea unor călători blocați pentru câteva ore într-un vagon de metrou, în a doua zi după incendiul din clubul Colectiv. Regizorul își propune aici să le ofere spectatorilor câteva minute inspiraționale și un prilej de a se gândi cât de important este ca oamenii să fie atenți la tovarășii lor de călătorie prin viață, să nu-i judece după aparențe sau propriile prejudecăți. „Nu e un film despre Colectiv, dar viața nu poate nega evenimentul. Sunt povești paralele din viețile mai multor oameni care se întâlnesc într-o zi cu o semnificație specială pentru unii”, a declarat regizorul Tedy Necula.

Producția a durat 12 zile - plus o săptămână dedicată construirii unui vagon Metrorex - dar Tedy a lucrat la acest scenariu încă din 2012, când făcea masterul la Cluj. Imaginea este semnată de Alexandru Timosca, iar scenariul îi aparține și Alexandrei Axinte.

Filmul este dedicat regizorului Radu Gabrea, care i-a oferit lui Tedy Necula rolul principal în filmul său „Noro” (2002). Va avea premiera oficială la București pe 30 octombrie.

Coborâm la prima e proiectat astăzi de la 21:30 la Casa TIFF

Andreea Bagita

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05—03.06.2018

FILM DE ÎNCHIDERE
La aniversarea a 30 de ani de la lansare

MARELE ALBASTRU

Le grand blue / The Big Blue
Regia: Luc Besson

Invitat special:
JEAN-MARC BARR

Duminică
3 iunie 2018 | 21:45
Piața Unirii

BILETE ONLINE
TIFF MOBILE APP
EVENTBOOK.RO

EXIMTUR 25 ANI

★★★★★

HOTEL

PLATINIA

Str. Calea Mănăștur 2-6, Cluj-Napoca 400372, România

+40 364 431 200 welcome@hotelplatinia.ro www.hotelplatinia.ro

Romania 100

Un film intrat în istorie

154 minute din pelicula lui Liviu Ciulei, premiată la Cannes pentru regie, în 1965, pot fi vizionate astăzi, 1 iunie, de la ora 18:00, la Cinema Florin Piersic.

Numele lui Liviu Ciulei e cunoscut deja. Sau cel puțin, așa ar trebui să fie. Cum a fost descris adeseori, un titan al teatrului românesc, pentru regia sa, pentru rolurile sale pentru scenografie. Cariera sa în cinema, ca regizor de film, totuși, a fost scurtă. Pe lângă *Erupția* (1957) și *Valurile Dunării* (1960), *Pădurea spânzuraților* (1964) e ultimul său film, o capodoperă a cinemaului românesc. Un film cu coloană vertebrală, cu vână psihologică ce și-a demonstrat valoarea nu numai prin recunoașterea critică mondială, ci și prin lecția sa de regie și actorie, prin forța sa și prin expresia matură a unui artist cu imens potențial cinematografic.

În ecranizarea după romanul omonim de Liviu Rebreanu, sub schițele realiste ale scenariului semnat de Titus Popovici, îl urmărim pe Apostol Bologa, un nevrotic locotenent român înregimentat în armata Austro-Ungară, cum aleargă prin iadul mălos al războiului în căutarea unei penitențe. El și cu alții au decis soarta dezertorului Svoboda condamnat la moarte prin spânzurare. Gradual, ororile și rutina groazei din teatrul războiului îl obligă pe Bologa să decidă între îndatoririle sale militare și dragostea eternă, copleșitoare și neîmpărtășită pentru umanitate. Prietenul său Müller, vocea rațiunii, îi scoate la iveală ipocrizia. Bologa cere un transfer pe un alt front, unul cât mai departe de cel românesc, dar îi este refuzat. Se decide să dezerteze, dar întâmplarea face că-și alege noaptea în care se pregătea un asalt din partea trupelor Austro-Ungare. E rănit și trimis în permisie pentru recuperare. Se întoarce acasă, dar realizează repede că războiul îi curge deja prin vene. Înapoi pe front o cere de nevastă pe

Ilona într-o confuzie a inocenței cu iubirea. În fața unui nou obstacol, Bologa fuge din nou. De data asta, pentru ultima oară.

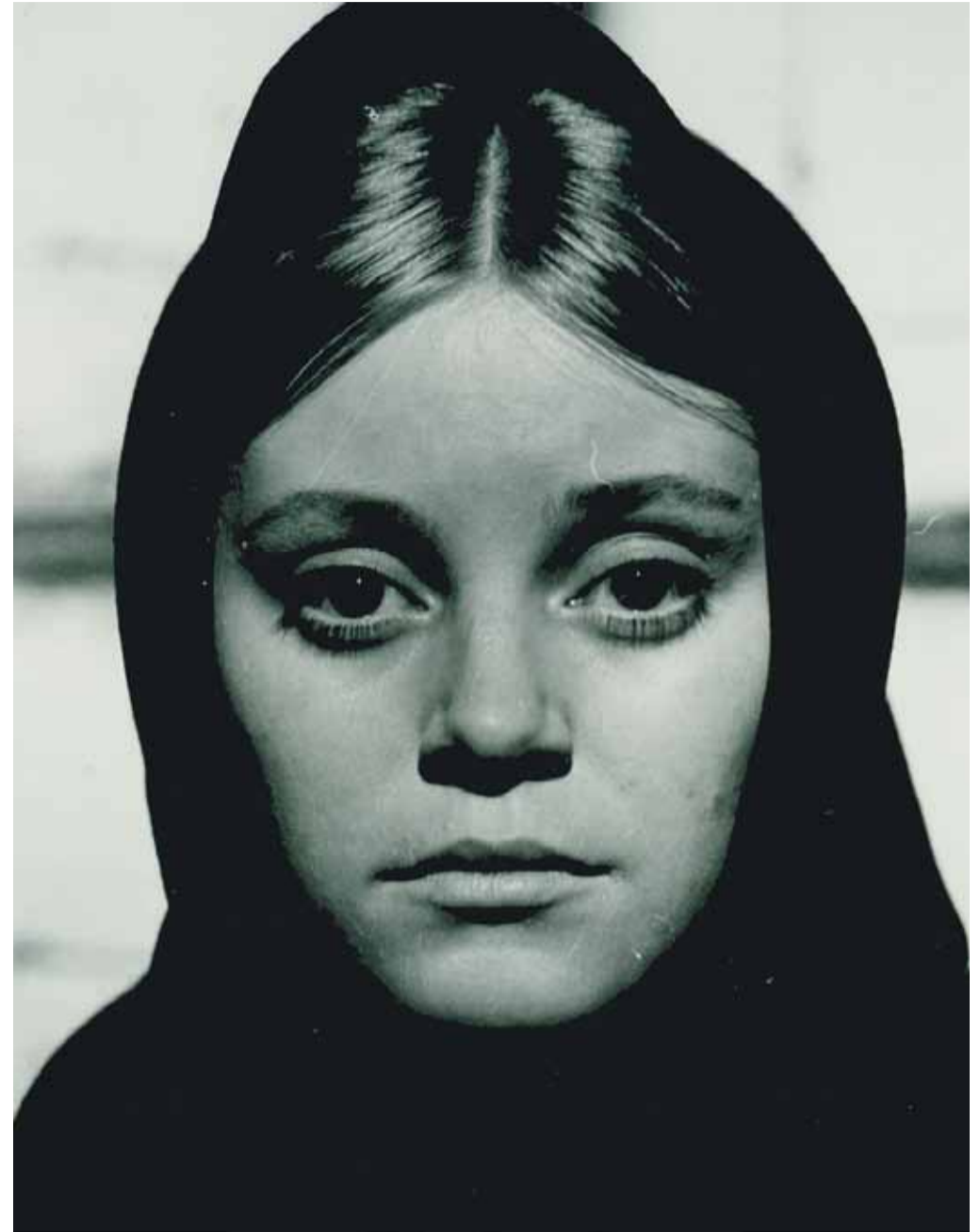
Filmul intră în producție pe 29 iunie 1963. Se filmează timp de aproximativ cinci luni până la finalul lui mai 1964. Distribuția e una cu greutate: Liviu Ciulei, însuși, îl joacă pe căpitanul Klapka, Anna Széles pe firava Ilona, Gina Patrichi, aflată la debutul ei în cinema, pe maniacala Roza Jánosi, Emil Botta pe liricul Cervenco, Emmerich Schäffer pe pacifistul Müller. În alte roluri îi putem întâlni pe Toma Caragiu, Ion Caramitru sau pe Mariana Mișuț. Dar rolul protagonistului, Apostol Bologa, îi revine lui Șerban Cantacuzino. Cel puțin până când Ciulei se răzgândește și Victor Rebenciuc devine Bologa, într-unul dintre cele mai importante roluri ale vieții sale. Imaginea lui Oviudi Gologan pare scăldată într-o găleată de noroi și scoasă curată lună, de o frumusețe teribilă și hipnotică, funcționează ca o pensulă în mâna pricepută a unui pictor impresionist. Sobrietatea, sordidul, pământul permanent răscolit completează criza de identitate, paradoxul liberului arbitru, moartea de pretutindeni, peste care Ciulei mai adaugă o coloană sonoră ca un strigăt din adâncimile sufletului.

Filmul a avut premiera pe 16 martie 1965 și, în același an, Liviu Ciulei, primește premiul pentru „Cea mai bună regie” la Festivalul Internațional de Film de la Cannes. Astfel intră într-un circuit al filmelor de referință. De altfel, s-a mai încercat o proiecție la Cannes în 2007, în cadrul secțiunii Cannes Classics, când filmul a fost selecționat pe baza propunerilor cineaștilor și cinefililor să fie în pachetul ce ar fi trebuit restaurat de fundația World Cinema

Foundation, condusă de Martin Scorsese. Dar s-a anunțat o copie de 158 de minute (restaurată după negativul aflat în Arhivele Naționale de Film din România și prin bunăvoința conducerii de la vremea aceea, Anca Mitran), iar Victor Rebenciuc și Mariana Mișuț s-au trezit în fața unui film de 110 minute, scenele celor doi

fiind tăiate complet. Rămâne trista aventură a peliculei originale și rămâne speranța că va fi regăsită. *Pădurea spânzuraților* trebuie să intre în istoria cinematografului și prin originalul recondiționat. Trebuie.

Cosmin Popa

Conectare ideală cu autoturismul tău

Mercedes me connect - unde totul se învârtă în jurul tău.
Descoperă serviciile, produsele și inovațiile gândite să-ți simplifice
viața și să-ți îmbogățească experiența condusului.
www.mercedes-benz.ro/me

Mercedes me

InterogaTiff

Adina Pintilie: “Am lucrat cu emoțiile noastre, cu vulnerabilitățile noastre”

Adina Pintilie a câștigat Ursul de Aur la Berlin pentru *Touch Me Not*, un film despre diversele forme pe care le poate lua intimitatea, care suspendă atât preconcepțiile pe care le avem despre acest subiect, cât și despre paradigma ficțiune-documentar.

Este prima regizoare de origine română care participă în competiția Berlinalei și, mai mult de atât, culege și premiul de vârf al acesteia. După proiecția de vineri seara a filmului, în premieră națională, care s-a bucurat de o ovație în picioare a publicului, am vorbit cu Adina despre procesul și procedeele care au stat la baza acestui film foarte curajos. Varianta integrală a interviului este disponibilă pe aperitiff.tiff.ro.

Știi că a durat aproape șapte ani să faci acest film, din cauza unui concurs de împrejurări, finanțarea fiind printre primele. Cum s-a modificat proiectul pe parcursul acestor șapte ani? Cum te-ai schimbat tu și raportarea ta la film?

Dacă ar fi să încerc să rezum șapte ani în câteva minute... e important de știut de unde a pornit filmul, pentru că începutul influențează și pașii următori. A început de la ideea aceasta, că la 20 de ani aveam impresia că știu cum stau lucrurile cu intimitatea, cu frumusețea, cum funcționează dorința. Și mi-am dat seama pe parcurs, în următorii 20 de ani de viață, că de fapt nu prea știu nimic și că toate noțiunile acestea sunt mult mai fluide, că realitatea e mult mai complexă decât lucrurile cu care am fost eu învățată în familie, la școală, în societate că înseamnă intimitatea. Proiectul a început de la curiozitatea asta personală, undeva în 2010-2011, când am vrut să pornesc într-un fel de călătorie de reinvățare, să scap de tot ce știam și să redescopăr cu ochii și cu mintea deschisă cum sunt oamenii, cum pot ei accesa intimitatea în cele mai neașteptate moduri.

Au fost tot timpul două provocări. Faptul că investighează zona asta a intimității, care e atât de importantă în viața noastră, dar despre care vorbim atât de greu. Că sunt atâtea tabuuri, e atâta frică, atâta rușine care sunt atât de adânc imprimate în sistemul nostru

incât ne influențează comportamentul inconștient. Subiectul, plus faptul că una din intențiile cu care am pornit la drum a fost să încercăm să explorăm și zona de limbaj cinematografic. Să vedem din punct de vedere al limbajului care este formula cea mai organic potrivită pentru acest tip de cercetare. Nu este nici ficțiune, nici documentar, nici experimental – în niciun caz experimental în sensul în care este descris acest termen în istoria cinemaului. E într-adevăr un experiment cu limbajul, cu viețile noastre, cu sufletele noastre, cu corpurile noastre. Filmul lucrează cu o fuziune, cu un mix de realitate și ficțiune adesea fluid, un mix de actori profesioniști și neprofesioniști... dar rezist termenului de actor. Oamenii aceștia... nu contează ce meserie au. Am lucrat cu un mix de materiale personale și materiale ficționale. Ficțiunea a funcționat mai degrabă ca o structură de siguranță, care ne-a permis să explorăm zone foarte dificile, pe care nu am fi putut să le explorăm dacă lucram cu procedurile clasice ale documentarului și ficțiunii. Când lucrezi sub un nume, o *persona* sau o situație ficțională, de exemplu, ai o foarte mare libertate de a intra în zone personale vulnerabile în care nu ai fi îndrăznit niciodată să intri, pentru că nimeni nu trebuie să știe ce e real, ce e fictiv, viața ta privată e protejată. Asta a fost o convenție între noi toți. Asta îți permite o libertate extraordinară de a explora nu doar ce ești, ci și ce ți-ai dori să fii, ce nu ai îndrăzni niciodată să fii. De exemplu, întâlnirile Laurei cu escortele au fost extraordinare pentru ea, fiindcă niciunul dintre ei nu a știut biografia celui-lalt, Hanna și Seani Love au întâlnit-o ca pe orice alt client. Din ce se întâmplă acolo, doar structura și mecanismele sunt fictive, dar ce se întâmplă la nivel uman, interacțiunile și transformările emoționale prin care trec personajele sunt profund autentice. E vorba de cum construiești un cadru, un laborator în

care le dai libertatea să exploreze anumite lucruri, să intre în relație cu celalalt.

Și nu v-a fost teamă de ceea ce s-ar fi putut întâmpla?

Tot timpul. Tocmai pentru că nu știi ce urmează să se întâmple, pentru că noțiunea de cercetare presupune că nu știi ce cercetezi dinainte, am lucrat tot timpul cu maximă anxietate. Cu frică, cu îndoială, am lucrat cu

emoțiile noastre, cu vulnerabilitățile noastre, pornind de la premisa asta. E contrar ideii clasice de regie. În școală ți se spune că regizorul este cel care trebuie să știe dinainte totul, că trebuie să ai tot filmul pe hârtie și să-l faci așa cum scrie acolo, regizorul e cel care controlează totul. Aici am lucrat împotriva tuturor acestor mituri apropo de regie.

Flavia Dima

Umbre

Veronica, fată rea

Un horror bazat pe un caz real

După seria REC (2007 - REC2, 2009 și REC3, 2012) care l-a propulsat pe scena de groază a cinematografului, dar care le-a regizat împreună cu Jaime Balagueró, Paco Plaza se întoarce cu un proiect solo - *Veronica* (2017).

Bazat pe un caz real din 1991, când o adolescentă din Vallecás, Madrid s-a jucat cu bunul nostru prieten al horror-ului, tabla Ouija și, în scurt timp, a fost spitalizată și a decedat. Scenariul se bazează pe raportul poliției al acestui caz plecat de la un telefon către organele de urgență. Veronica (Sandra Escacena, la debutul său în film) e o elevă la un liceu

teologic. Are 15 ani, poartă aparat dentar și trăiește o singurătate nemeritată. Tatăl ei a murit, iar mama sa (Ana Torrent, cunoscută pentru filmul *The Spirit of the Beehive*, 1973 în regia lui Victor Erice) lucrează enorm de multe ore pentru a susține familia de patru copii. Veronica e responsabilă și are grijă de fratele ei Antonito (Ivan Chavero) și surorile ei Lucia (Bruna Gonzalez) și Irene (Claudia Placer). Nimic nu anunță ce va urma, dar trupul Veronicăi e numai bun pentru posedere. După jocul cu Ouija, lucrurile o iau razna, iar călugărița oarbă din subsolul școlii are viziuni ce-ți fac pielea de găină.

Filmul e o alunecare în mrejele întunecate ale spiritului, un picaj în demență, un horror ce nu surprinde prin efectele vizuale, ci, mai degrabă, prin acțiunea incontrollabilă ce explodează de la un punct încolo și nu se mai liniștește. La intersecția dintre *A Nightmare On Elm Street* (1984, r. Wes Craven), *Prince Of Darkness* (1987, r. John Carpenter), și seria de filme Ouija, Paco Plaza se plimbă liniștit printre convențiile horror-ului cu *Veronica* (2017). Poți să-i urmărești, desigur, dacă poți să-ți ții ochii larg deschiși.

Filmul e proiectat pe 4 iunie, orele 19:30, la Cinema City.

Cosmin Popa

InterogaTiff

Andrei Crețulescu: Sunt bolnav de cinema.

Andrei Crețulescu revine pe ecranele TIFF, după o serie de scurtmetraje începând cu *Bad Penny* (2013), *Kowalski* (2014), *Ramona* (2015), *Șapte luni mai târziu* (2016) ce au fost premiate și nominalizate la festivale importante precum Festivalul Internațional de Film de la Melbourne, Varșovia, Zagreb, Sarajevo, Chicago și la Festivalul Internațional de Film de la Cannes.

Charleston (2017), filmul său de debut în lungmetraj, a avut premiera mondială la Locarno și va avea lansarea în cinematografele din România în următoarele săptămâni. De asemenea, e prezent și în secțiunea scurtmetrajelor cu Parabellum.

Varianta integrală a interviului poate fi citită pe aperitiff.tiff.ro

Să spunem că aș vrea să începem cu o curiozitate și să terminăm cu altele. De ce ai zis nu esteticii „de faianță” atât de cunoscută în cinema românească de după 2000?

Păi n-am vrut asta. Dacă îmi permiți, consider că un om care pornește într-o întreprindere, oricare ar fi ea, propunându-și să fie roșu ca să nu fie galben sau să fie sărat ca să nu fie dulce, pleacă pe drumul greșit dacă mă întrebi pe mine. Eu nu am căutat să mă îndepărtez de nimic, cum aș putea să mă îndepărtez de un cinema pe care l-am studiat și despre care am scris ani de zile?! Estetica asta face parte din mine pur și simplu. Eu mi-am dorit pentru povestea asta o estetică omagiu filmelor americane din anii '40, aceluși Tehnicolor folosit, mai degrabă, în Anglia de Michael Powell, care a fost un soi de mentor pentru Scorsese. Sigur, toată chestia asta vine din faptul că sunt bolnav de cinema, dar în niciun caz nu am pornit pe un drum ca să iau atitudine sau ca să demonstrez ceva. Am vrut să spun o poveste și am zis-o așa cum am crezut eu de cuviință.

Și Bucureștiul tău, Bucureștiul din Charleston, cu apartamentele lui, cu localurile, cu clădirile, cu parcurile, cu personajele, e un spațiu colorat, plin de oameni colorați. Oare prin asta și-ai propus să spui ceva altfel?

Pot să spun că mi-am dorit să arăt Bucureștiul ăla, așa cum mi-l amintesc eu din copilărie. Bucureștiul anilor '70. Și asta este motivul pentru care am încercat să găsim străzi și ulițe și case, toate din cartierul în care am locuit eu, cartierul Icoanei. Am evitat pe cât posibil să vedem panoul cu reclame, să vedem MegaImage-ul, să vedem aerul condiționat și termopanele, pentru că mi-am dorit ca preț de câteva scene să uiți că ești

astăzi și să-ți imaginezi că ești în Bucureștiul acelor ani când, poate văzut și prin ochii copilăriei, orașul ăsta mai avea un dram de farmec, și un dram de culoare. De asta avem hainele în film pe care le avem, foarte retro, totul e șaptezecist, de asta se fumează peste tot. Inclusiv barul, l-am vopsit. Sigur, e o aducere aminte și de un film Science Fiction în același timp.

Să fac totuși o incursiune teoretică. Tu și-ai propus oare să faci un film de public, de autor sau de festival? Sau de toate trei? Sau de niciuna?

(râde) Asta-i foarte bună. Sigur că ne amuză pe toți să încadrăm și să definim și să categorisim. Face parte din noi ca oameni dincolo de critica de film ori studiu de cinema. Mi se pare că filmul este în esență pentru public. De aia a fost inventat cinematograful, ca oamenii să vină într-o sală de cinema și să vibreze sau să se sperie sau să râdă de niște imagini proiectate pe un ecran. Asta mi-am dorit de la bun început cu filmul ăsta, ca oamenii să vină să-l vadă. Cât mai mulți oameni să vină să-l vadă. Faptul că am avut șansa să avem premiera într-un festival foarte mare, adică la Locarno, faptul că am avut un parcurs nesperat de bogat, fiindcă de acolo n-am plecat cu niciun premiu, cu nimic, și că ne-am plimbat aproape un an prin toată lumea, sigur că mă bucură. Cum să nu mă bucur?! Dar cel mai mult mă bucură reacția oamenilor din toate țările în care am fost. Am avut proiecții la care s-a stat pe jos, am avut proiecții în care oameni au stat în picioare, am avut oameni furioși că nu sunt lăsați să intre fiindcă e sala plină. Am avut inclusiv la Locarno cinci proiecții și ne-a sunat cineva de la festival când eram în drum spre aeroport să spună că oamenii cer bilete la film, că filmul nu mai e în program și dacă le permitem să-l mai arate. Bineînțeles, desigur, normal! Țăsta e un compliment extraordinar. Și public nu foarte diferit, am avut proiecții sold-out în America de Sud, în Coreea, la Kairo, la Moscova. Ceea ce îmi întărește convingerea că e un film universal și mă face să-mi doresc ca publicul de aici, de acasă, să vină să-l vadă.

Cosmin Popa

InterogaTiff

HBO, Retrospectiff

Ofelia Năstase, PR manager pentru HBO România, oferă câteva detalii despre cea mai râvnită petrecere din cadrul TIFF și despre producțiile viitoare.

Hellou, ieri tocmai a fost a câta petrecere HBO din istoria TIFF-ului?

HBO e partener TIFF de 15 ani. Petrecerea HBO a apărut puțin mai târziu, în 2015. Îmi pare rău că nu am prins petrecerile HBO @ TIFF din primii ani. Legenda spune că pe vremuri veneau doar un sfert din oamenii de acum. Sunt în echipa care organizează petrecerea de 8 ani. Credeam că e mare în primul meu an. Dar ce știam eu atunci...

Care a fost momentul în care și-ai dat seama că organizezi un behemot gigantic și greu controlabil?

În momentul în care sentimentul de mulțumire că petrecerea e și mai mare anul ăsta decât cea de anul trecut a fost parțial înlocuit de îngrijorare: că nu vom găsi un loc potrivit, că nu putem susține un eveniment atât de mare, că nu este efectiv timp de organizat. Atunci ne-am dat seama ce am creat.

Dar aici intervine super echipa TIFF care reușește să facă minuni în cel mai scurt timp și să descurce și cele mai complicate situații.

Nu am face în niciun alt loc un eveniment de proporțiile astea.

Filmul tău favorit din filmele pe care le-ai adus la TIFF de-a lungul anilor?

Aș face un top, dar suntem în plină pregătire de party așa că amintesc anul trecut, când am avut două lansări grozave. *Umbre 2*, prima producție de ficțiune HBO din România, care a avut vizionare la TIFF și atmosfera a fost extraordinară. În aceeași zi, HBO day, desigur, am avut și *Planeta Petrila*, unde cred că am lăcrimat puțin cu toții. Și nu era doar de la oboseală.

Ce se aude cu *Hackerville*, serialul HBO cu hackeri?

În timp ce noi ne bucurăm de TIFF, colegii noștri sunt la Timișoara și filmează de zor. Suntem nerăbdători cu toții să-l lansăm. E prima coproducție HBO Europe și e un serial la care s-a muncit foarte mult. Va avea premiera în toamnă la HBO și HBO GO.

Cristi Mărculescu

© 2018 McDonald's Corporation.

Restaurant Oficial

TIFF.17
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 25.05-03.06.2018

INTRĂ CU NOI
ÎN
FILMUL TIFF.17

Comunitatea și cinemaul de artă – probleme și soluții

Întâlnirea *Cum se naște o rețea de cinematografe de artă în România* a avut loc ieri seară în sala de conferințe a hotelului Platina, ca un hibrid între o conferință și o oportunitate de *networking*, de încheiere a unor legături între responsabili locali ai unor cinema-uri aflate sub conducerea primăriei și organizații sau rețele de cinematografe care ar putea fi de ajutor.

Discuția a fost moderată de Corina Șuteu. În primă fază, reprezentanți din Aiud, Alba Iulia, Arad, București, Cluj, Constanța, Mangalia și Oradea au discutat despre cinematografele lor care nu proiectează filme *mainstream* (sau, cel puțin, într-o proporție mult mai mică decât un cinema de multiplex), despre starea acestora, relatând povești de succes sau încercăturile din care încearcă să iasă acum.

Oana Radu, manager al Asociației Film ETC și oferit și câteva numere destul de înfricoșătoare – numărul de ecrane a scăzut de la peste 400 la puțin peste 300, din care circa 80% sunt în mall-uri. Doar 63,23% oameni au acces, pe o arie de 30 de kilometri, la un cinematograful funcțional, cea mai mică pondere din Europa de Est.

Răspunsul la probleme pare să vină de la rețelele de cinematografe dintre care, la conferința ne-au fost prezentate două – Europa Cinemas și Access Cinema. Prima este deja arhicunoscuta asociație care se ocupă cu pro-

movarea filmelor europene non-naționale, dar cea de-a doua a venit ca o surpriză, o instituție care facilitează accesul la filme, pentru spații care nu sunt cinema-uri (*part time cinemas*, le numesc ei), datorită numărului foarte mic de cinematografe (non-multiplex) înafara Dublinului și a faptului că, totuși, statisticile naționale arată că un segment destul de mare de populație vrea totuși să meargă la film.

„Cred că a fost extrem de important faptul că toți cei care au vorbit, mai ales exemplele care au venit din străinătate și din Europa de Est, au arătat în ce măsură crearea unui spațiu care să fie un cinema de artă este de fapt foarte generatoare pentru o comunitate. În ce măsură asta întreține o curiozitate pentru artă și pentru ceea ce arta reprezintă ca interacțiune, nu ceea ce reprezintă arta ca *entertainment* sau ca formă de consum cultural, ci pur și simplu ce înseamnă arta ca formă de educație, ce înseamnă arta ca propunere de empatie colectivă. Mai ales, ce înseamnă să răspunzi tuturor așteptărilor pe care le are un public tânăr care este extrem de dornic să exploreze și unui public care-și dorește, de fapt, să aibă acces prin artă la forme foarte diversificate de creativitate și de stimul interior a arătat Corina Șuteu pentru AperiTiff.

Alex Mircioi

cadre lungi și dedramatizate ale cineaștilor ca Puiu, care au impus un anumit *trend* și, mai mult, *brand* pentru cinema-ul autohton sunt reinterpretate în filmul lui Constantin Popescu ca o formulă de a-și pune în valoare actorul principal, care joacă, într-un adevărat tur de forță, degradarea unui părinte care-și pierde copilul.

Când cuplului format din Tudor (Bogdan Dumitrache) și Cristina (Iulia Lumânare) le dispare fetița, structura vieții lor burgheze este scuturată, iar lucrurile încep să se dezintegreze ușor-ușor. *Pororoca* este deja cunoscut pentru fantasticul cadru lung (cca. 18 minute) care marchează începutul propriu-zis al filmului și încheie perioada de acomodare în care urmăm *statu quo*-ul familiei. De acolo, filmul lui Popescu devine un spectacol mocnit al obsesiei, depresie și degradării, al cărui punct focal e Dumitra-

che. Pe măsură ce izolarea lui Tudor devine din ce în ce mai acută, iar frustrarea lui mai patologică, apartamentul începe să se golească de mobilă, schimbări fizice să apară pe fața și corpul actorului (care a slăbit zece kilograme pentru rol).

Acum, din punct de vedere stilistic, filmul nu e *chiar* NCR – da, are cadre lungi și așteptându-se, dar Popescu folosește elemente destul de diferite de ceea ce s-a împământat ca *stilul* NCR (secvențe montate alert, mișcări mai elaborate de cameră). Asta se întâmplă pentru că, în primul rând, miza este să observăm (sau percepem inconștient) faptul că realitatea lui Tudor se deformează încet-încet, construind spre apoteoticul final, pe care n-o să vi-l divulg, ci vă las să-l descoperiți singuri la proiecția de astăzi de la Sapienția, la ora 21:30.

Alex Mircioi

Program / vineri / 1 iunie

CINEMA FLORIN PIERCIC

11:00 Proiecții speciale
Povești în mișcare (Moving Stories)

Rob Fruchtmann / 84' / SUA, India, Iraq, România, Coreea de Sud [7R1]
Intrare liberă!

13:00 EducaTiff
Străjerii (The Sentries)

73' / România [7R2]

15:30 Close-up Ingmar Bergman
Sonata de toamnă (Autumn Sonata)

Ingmar Bergman / 101' / Suedia, Franța, Germania [7R3]

18:00 Proiecții speciale
Pădurea spânzuraților (Forest of the Hanged)

Liviu Ciulei / 154' / România [7R4]

21:30 Zilele Filmului Românesc
Un pas în urma serafimilor (One Step Behind the Seraphim)

Daniel Sandu / 147' / România [7R5]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

17:00 Cine-concert
Ochiul Magic (En plein d'oeil)

fantastica lume creată de Georges Méliès / Acompaniament live
Alcoléa & Cie (Franța) / [7C2]

18:30 Competiție, Zilele Filmului Românesc
Nu mă atinge-mă (Touch Me Not)

Adina Pintilie / 125' / România, Germania, Cehia, Bulgaria, Franța [7C3]

21:15 Portret Fanny Ardant
Divanul lui Stalin (Le divane de Staline)

Fanny Ardant / 92' / Franța, Portugalia [7C4]

CINEMA VICTORIA

10:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești II (Romanian Shorts II)

109' / [7V1]

12:30 Competiție
Casa (The Home)

Asghar Yousefinejad / 78' / Iran [7V2]

14:30 Competiție
Mila (Pity)

Babis Makridis / 98' / Grecia, Polonia [7V3]

16:45 What's Up Doc?
Dincolo de limită (Over The Limit)

Marta Prus / 74' / Polonia, Germania, Finlanda [7V4]

18:30 Portret Fanny Ardant
Cenușă și sânge (Cendres et sang)

Fanny Ardant / 94' / Franța, România, Portugalia [7V5]

20:45 Zilele Filmului Românesc
Meda sau partea nu prea fericită a lucrurilor (Meda Or The Not So Bright Side Of Things)

Emanuel Parvu / 82' / România [7V6]

22:45 Zilele Filmului Românesc
Câteva conversații despre o fată foarte înaltă (Several Conversations About A Very Tall Girl)

Bogdan Theodor Olteanu / 70' / România [7V7]

UNIVERSITATEA SAPIENTIA

10:00 Zilele Filmului Românesc
Licu, o poveste românească (Licu, A Romanian Story)

Dumitrescu Ana / 86' / România [7A1]

12:00 Zilele Filmului Românesc
Caisă

Alexandru Mavrodineanu / 84' / România [7A2]

14:45 Zilele Filmului Românesc
Dacii liberi (Free Dacians)

Monica Lăzurean-Gorgan, Andrei Gorgan / 61' / România [7A3]

16:30 Zilele Filmului Românesc
Secretul fericirii (The Secret of Happiness)

Vlad Zamfirescu / 89' / România [7A4]

19:00 Umbre
Veronica

Paco Plaza 105' / Spania [7A5]

21:30 Zilele Filmului Românesc
Pororoca

Constantin Popescu / 150' / România, Franța [7A6]

URANIA PALACE

12:30 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești IV (Romanian Shorts IV)

101' / [7U1]

15:15 România 100
Muntele ascuns (The Hidden Mountain)

Andrei Cătălin Băleanu / 100' / România [7U2]

Intrare liberă!

17:30 What's Up Doc?
Rave în Iran (Raving Iran)

Sue Meures / 84' / Elveția [7U3]

19:30 Umbre scurtmetraje, partea I (Shadow Shorts I)

61' / [7U4]

21:30 Umbre scurtmetraje, partea a II-a (Shadow Shorts II)

56' / [7U5]

CINEMA CITY 3

17:00 Film Food
Totul despre stelele Michelin (Michelin Stars: Tales From The Kitchen)

Rasmus Dinesen / 82' / Danemarca [7X1]

19:15 What's Up Doc?
Evanghelia după Andre (The Gospel According To Andre)

Kate Novack / 94' / SUA [7X2]

21:30 A fi sau a nu fi politic corect? Ghid de viață (Life Guidance)

Ruth Mader / 101' / Austria [7X3]

CINEMA CITY 4

18:00 Ziua Maghiară, Ziua HBO
Ultra

Balasz Simonfy / 80' / Ungaria, Grecia [7Y1]

20:00 Suspecți de serviciu
Nesupunere (Disobedience)

Sebastian Lelio / 114' / SUA, Marea Britanie, Irlanda [7Y2]

22:30 What's Up Doc?
Bobbi Jene

Elvira Lind / 94' / Danemarca, Suedia, Israel, SUA [7Y3]

CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Piața Unirii
Foxtrot

Samuel Maoz 113' / Israel, Elveția, Germania [7Z1]

CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

18:00 Zilele Filmului Românesc
Scurtmetraje românești II (Romanian Shorts II)

109' / [7M1]

20:30 Zilele Filmului Românesc
Povestea unui pierde-vară (The Story of a Summer Lover)

Paul Negoescu / 100' / România, Bulgaria [7M2]

UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
Jafari, mașini și fidelitate fără limite (Le Fidèle)

Michael Roskam / 130' / Belgia, Franța, Olanda [7U1]

SOMEȘ OPEN AIR

22:00 Fără limită
Gol-pușcă pe gazon (Streaker)

Peter Luisi / 93' / Elveția [7S1]

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00 Close-up Ingmar Bergman
Insula lui Bergman (Bergman Island)

Marie Nyreröd / 83' / Suedia, Danemarca, Norvegia, Finlanda [7F1]

Transilvania Pitch Stop Looks to Fast-Track Regional Co-Productions

Rati Tsiteladze / Photography by Nicu Cherciu

Fest initiative spotlights emerging talents in Eastern Europe, Balkans

Looking to ramp up collaborations between countries in an oft-overlooked corner of Southeastern Europe, the Transilvania Pitch Stop has selected 10 projects that will be pitched to industry professionals on June 1-2 as part of its growing co-production platform.

Hailing from Georgia, Russia, Turkey, Serbia and Hungary, as well as the host country, Romania, the selection offers a cross-section of filmmaking from what Dorina Oarga, industry manager of the Transilvania Intl. Film Festival, describes as an “underrepresented” region around Romania and the Black Sea. “We’re trying to...build [capacity] where it’s necessary,” she says.

Conceived four years ago as a five-day workshop for first- and second-time directors from Romania and Moldova, the Pitch Stop expanded its focus in 2017 to include a co-production platform with projects from neighboring countries.

While the workshop still focuses on mentoring emerging Romanian and Moldovan directors and producers, the new co-production forum encourages filmmakers in Eastern Europe and the Balkans – historically looking to Western Europe for co-production possibilities – to find ways to work together. “It’s an obvious need,” says Oarga.

Projects were selected for the Transilvania Pitch Stop with an eye toward identifying those that are “as fresh as possible,” she adds; most are being presented at a market for the first time. Directors and producers will have the opportunity to pitch their films to a roomful of producers, distributors, sales agents and film fund representatives.

In “A Big She-Bear,” by Georgian director Lali Kidnavelidze, a young boy returns to his village after his mother’s suicide to punish the villagers for their sins.

“Border Games,” by Georgia’s Elene Mikaberidze, is a love story set in a village whose inhabitants face injustice because of the absurd borders set by their greedy leaders.

“Last Bus,” from directors Nándor Lórinz and Bálint Nagy of Hungary, is a social drama about modern relationships pressured to conform to the expectations of others.

In “To the North,” from Romania’s Mihai Mincan, a stowaway fights for his life aboard a ship on the verge of mutiny somewhere in the Atlantic.

In “Summer Night, Half Past Ten,” by Romanian helmer Ivana Mladenovic, a small

town organizes a festival, only to find that nothing goes according to plan.

“March. April. May,” from Andrey Gryazev of Russia, is the story of a former athlete who takes a job as a gym teacher at a provincial school faced with an inexplicable rash of suicides.

In “The Shooter,” by Russian director Piotr Levchenko, a man on the trail of an assassin uncovers a web of intrigue around local officials.

In “Frost,” from Serbia’s Pavle Vučković, a detective investigates the disappearance of a girl in a small town famous for black magic.

In “Alley Cat,” by director Çiğdem Sezgin of Turkey, a married woman with a restless heart falls into a series of hopeless affairs.

And in “Everything in its Right Place,” from Turkey’s Berrak Çolak, a wife mourning the disappearance of her husband of 40 years finds her life shaken up when a woman from the past returns.

For local filmmakers, the Pitch Stop is one of a number of initiatives looking to bolster the regional industry, including the CineLink Co-Production Market, of the Sarajevo Film Festival, and Meetings on the Bridge, the co-production and networking platform of the Istanbul Intl. Film Festival, which has a partnership with Transilvania.

This year the Pitch Stop forged a partnership with Germany’s Mitteldeutsche Medienförderung (MDM) film fund, which will bring a dozen up-and-coming German producers to Transilvania. Organizers also launched a call through EAVE to bring fresh faces to the festival. “We have a lot of new producers [coming] for the first time to Cluj,” says Oarga.

Last year, Transilvania became one of 10 festivals to grant the Eurimages Co-Production Development Award, a €20,000 (\$23,325) cash prize that Oarga calls “a reassurance that what we are doing...is important.”

The winner of the inaugural Eurimages prize, “The Empty House,” by Georgian director Rati Tsiteladze, was shortlisted for the Sundance Screenwriters Lab and earned a special mention at the Locarno fest’s Open Doors Lab. Earlier this year, Tsiteladze presented “The Empty House” in the Berlinale Co-Production Market.

It’s the kind of success story that will boost the Pitch Stop in the eyes of young filmmakers. “It’s a very good step for them,” says Oarga.

Christopher Vourlias, *Variety*

Competition

Golden Bear Winner *Touch Me Not: Radical Closeness*

One of the most anticipated films of this edition, presented at TIFF as a national premiere, Adina Pintilie’s first feature *Touch Me Not* stands apart in the Romanian film landscape, both in terms of its subject and its direction.

Following up on her multiple award-winning *Don’t Get Me Wrong* (2007), Adina Pintilie won the Golden Bear at the Berlinale this year with a feature debut that deals with intimacy, the body, and sexuality, while simultaneously dismantling distinctions between fiction and nonfiction and inviting audiences to engage with their own pre-conceptions.

Rejecting the realist aesthetics of the New Romanian Cinema and resorting to a formal construction inspired by experimental film, Pintilie builds a story that revolves around several characters who confront their own bodily limitations. We have Laura, a woman who has trouble with physical contact; Tudor, a man with alopecia who is obsessed with an old lover; and Christian, a paralyzed man who finds ingenious ways of enjoying his own body. The characters intersect in workshops and informal encounters in which they deal with their preconceptions about the body and their own sexuality. Pintilie herself weaves in and out of these encounters as a director documenting the efforts of her protagonists as she questions her own manner of getting close to them. This is a film constructed primarily from contrasts that reverberate at each turn: the cast is a mix of professional actors and non-professionals; some scenes are made up entirely of dialogue, others only of movement; a cold palette with wide shots alternates with fleshy warmth and extreme close-ups; and, last but not least, the concepts

explored here are contrasting, even antithetical— exhibitionism and voyeurism, pleasure and pain, distance and closeness.

The film stakes its core on the sincerity of everyone who takes part in the creative process. Pintilie herself appears in the film, suspending the line between documentary and fiction, taking on the role of representer and facilitator, entering the world of her characters, and denying herself the distant role of the director in most fiction films. The film runs the risk of being seen as imperfect because of this acknowledgment of subjectivity, which also marks the various experiences of the characters themselves. But then this is a film about facing our own imperfections, about questioning precisely those concepts that drive us to consider our bodies or our psyches as imperfect.

Touch Me Not is a necessary film, as evidenced by the discomfort it engenders in audiences. Despite the facile public reactions to the film, this is not a facile film: it is aware that it brings out important and far-from-simple questions. It takes on the risk exposing itself to superficial critiques, but it wins over those who have the capacity to “read” it. As audiences too often exposed to gratuitous representations of sexuality, we should accept Adina Pintilie’s rare challenge to look the subject straight in the eye.

The national premiere will be today at 7:30 PM at Cinema Victoria.

Lucian Pintilie Inspired Romanian New Wave, Local Filmmakers Say

Transilvania Film Festival to pay tribute to director, who died recently

The influence on today's generation of Romanian filmmakers of local auteur Lucian Pintilie, who died earlier this month, is so profound it's difficult to chart. But, Transilvania Film Festival chief and leading Romanian filmmaker Tudor Giurgiu says, his legacy will be felt for many years, and a tribute is planned for the event's closing ceremony.

"I was his 1st AD [first assistant director] in 1995 when working on 'Too Late,' which was screened in 1996 Cannes main competition," Giurgiu recalls. "I learned everything from him – it was like attending a second film school."

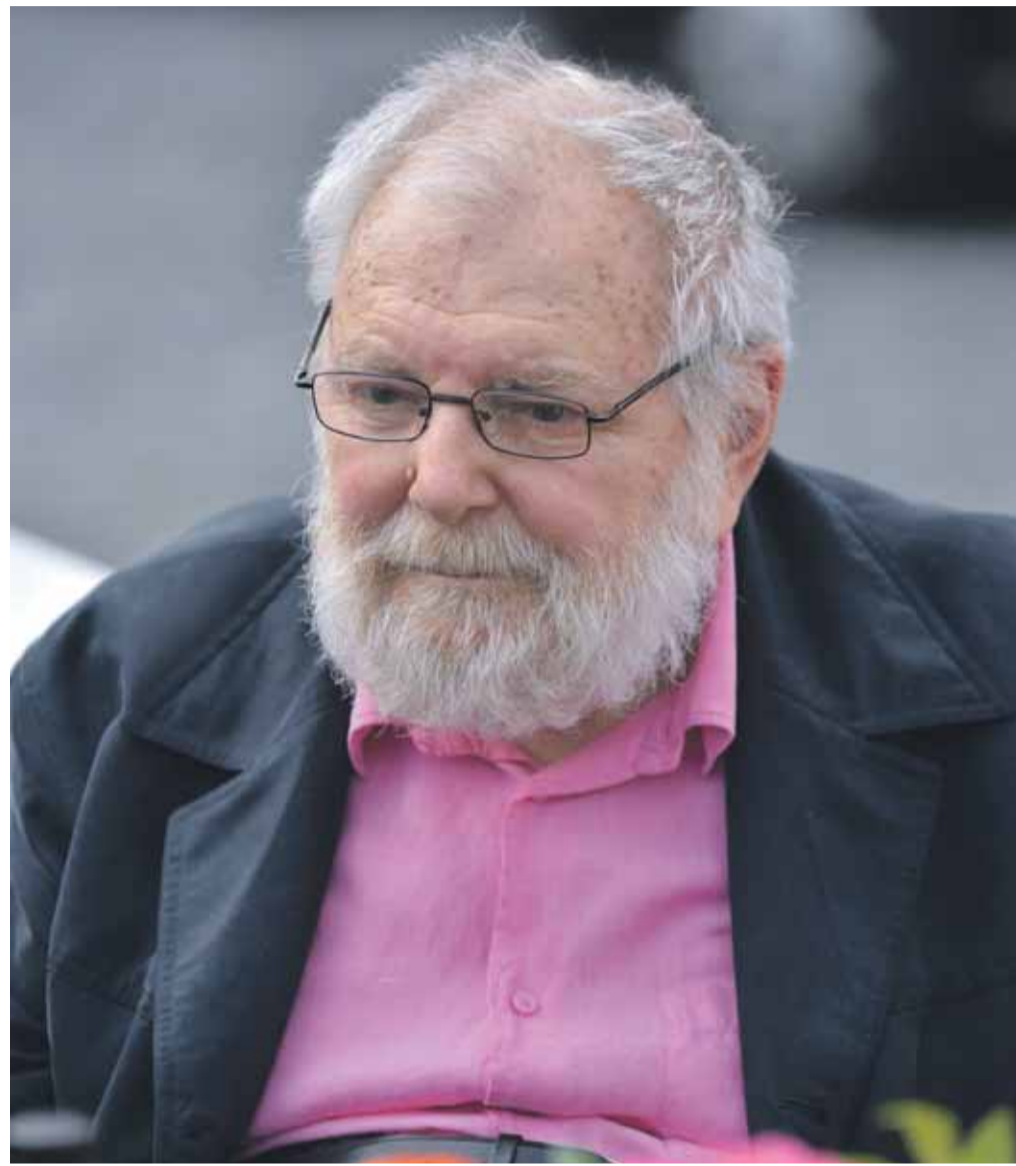
Pintilie's first feature, "Sunday at 6 O'Clock," a tragedy about two young communist lovers on the run in World War II, won him international attention in 1966.

Because of the director's extensive background in theater, Giurgiu says, "Pintilie was an absolute master when working with actors. It was mesmerizing to observe how he achieved impressive performances by forcing them to go further and further, asking them to forget the theater background and pushing them into uncomfortable territories."

Pintilie was known not just for eliciting remarkable performances during his years in Romania with the Bulandra Theater and later in France, but also for bold innovations in his stage work, often discovering new relevance in the plays of Anton Chekhov – at one point restoring a scene the seminal Russian playwright had cut.

Giurgiu calls 1968's "Reenactment," in which a communist official allows two men arrested for fighting to avoid their punishment by reenacting the fight in front of cameras for educational purposes "possibly the most important Romanian film ever."

The film was certainly important enough to Nicolae Ceausescu, who felt it made his regime look ridiculous. The film was censored and not screened again publicly until after the overthrow and assassination of the dictator in 1989.

"a brilliant artist of immense irony who went from film to theater with the same elegance with which he combined acute social observation and visual poetry in his work" – Mihai Chirilov

But Pintilie's power was not limited to sending up tyrannical government, Giurgiu adds. Speaking about the director's 1992 film "The Oak," he says, "I was in shock after seeing the film and observing Pintilie's take on tackling reality and portraying life in both a poor industrial area of the country and in a wealthy family, with communist roots. It is without any doubt that Pintilie was a strong inspiration for New Wave filmmakers. He was one of the unique voices of the Romanian cinema who was not making any artistic or ideological compromises. He was radical and edgy."

Transilvania fest artistic director Mihai Chirilov, who is also a top Romanian film critic, agrees that Pintilie, whom the fest has feted more than once, was a rich source of inspiration for later generations.

"When asked what he wanted to be when he grew up, director Corneliu Porumboiu answered: Lucian Pintilie," Chirilov says. Director Cristi Puiu, who is credited with the rebirth of Romanian cinema, insisted that without Pintilie "the New Wave would have never existed."

Chirilov calls Pintilie "a brilliant artist of immense irony who went from film to theater with the same elegance with which he combined acute social observation and visual poetry in his work. Always angry, cynical, subversive, and never willing to compromise, either politically or artistically, Pintilie cut to the bone and dismissed the numb, cosmetic version of reality as tailored by the authorities, revealing it in its stark, sometimes grotesque nudity."

That spirit lives on, Chirilov says. "After all, this is what the best of the New Wave films did."

He adds that he feels "most grateful" for his chance to help curate Pintilie's first and last full retrospective, both in Romania at TIFF and in the U.S. at MOMA in New York. Chirilov has also helped compile a definitive DVD box set of Pintilie's work with English subtitles.

For now only available in Romania, it contains all 10 of his feature films and his short "Tertium Non Datur," the director's last work from 2006.

Will Tizard, *Variety*

Special Screenings

A Film That Belongs to History

154 minutes of the *The Forest of the Hanged*, the Romanian winner for direction at the 1965 Cannes festival, can be seen today, June 1 at 6PM at Cinema Florin Piersic

Liviu Ciulei's name is already well-known. Or it should be. Often described primarily as a titan of Romanian theater, known for his stage direction, sets, and reference roles, he had a short-lived film career. After *Eruption* (1957) and *The Waves of the Danube* (1960), *The Forest of the Hanged* (1964) is his last film—and a masterpiece of Romanian cinema. A film with a spine and with psychological depth, it was hailed by international critics as a masterclass in directing and acting and a mature expression of a film artist with tremendous potential.

The shoot began on June 29, 1963, and it took over five months stretched over to the end of 1964. The cast, led by Ciulei himself as captain Klapka, includes major names of Romanian cinema. *The Forest of the Hanged* premiered on March 16, 1965, and a couple of short months later, received the directing award at Cannes, thus entering the rarefied world of reference films.

Another Cannes screening in 2007, in the Cannes Classics section, was less felicitous. Based on proposals from filmmaker and cinephiles, the title was selected for screening and restoration by the World Cinema Foundation led by Martin Scorsese. Des-

pite the fact that a 158-minute copy was announced (to be restored based on the negative in the Romanian National Film Archives by permission of Anca Mitran, who was leading the institution at the time), actors Victor Rebenciuc and Mariana Mihailescu came to the screening only to find a 110-minute version from which their own scenes had been cut. What was left was the sad adventure of the original negative and the hope that one day it will be found. *The Forest of the Hanged* must remain in history in its restored original version. It has to.

Cosmin Popa

Industry Events Today

FRIDAY, 1ST OF JUNE

10:00 - 13:30

Transilvania Pitch project presentations @ Hotel Platina Conference Hall (all industry guests)

15:00 - 16:00

Presentation of LIM: let's talk about limited budget feature films! supported by Creative Europe @ TIFF Lounge (open to all guests and general public)

16:00 - 17:00

Europa Creativa MEDIA & Libra Internet Bank – seminar on Cultural and Creative Sectors Guarantee Facility @ TIFF Industry Hub
Success story: Donbass by Sergei Loznitsa, presented by Cristian Nicolescu (Digital Cube)

18:30 - 19:00

Discover the MIDPOINT programmes @ TIFF Lounge (open to all guests and general public).

18:30 - 19:00

Discover the MIDPOINT programmes @ TIFF Lounge (open to all guests and general public)

Cinelabs: An Essential Support for Romanian Cinema

We spoke with Cornelia Popa, General Manager of Cinelabs Romania, a company that has had a long and close relationship to TIFF, sponsoring various section of the festival from the very first edition.

What are the services offered by Cinelabs Romania?

Cornelia Popa: Cinelabs is the first Kodak lab for processing film (in the 100 years of Eastman Kodak's existence). It opened in Romania in 1999, and the model was replicated in 10 other countries. In the past five years, the lab reinvented itself and developed some niche services like digital-film-digital or restoration and conservation. The lab works on several market levels: feature films, shorts, documentaries, ad, television, distribution, digitizing, etc. Cinelabs is unique in Europe in terms of how diverse its specialized services are, from digital dailies on set, thorough Kodak film representative, to color dilm processing for 16mm and 35mm, theatrical delivery, digital distribution, digitization, restoration, preservation, or co-production and co-finance.

Cinelabs has had a close relationship with TIFF over the years. We offered support from the first edition, before there were any festivals around here. We saluted the initiative—I know it wasn't easy early on. But here we are, all these years later, and TIFF has be-

come a brand with a very good international reputation. We understood early on that we must support, understand, and listen to those in the industry.

In the beginning the awards consisted of Kodak stock, which was very necessary—indeed, it was the only support at the time. Later we began awarding digital post-production services for cinematography.

What projects are you working on now?

Cornelia Popa: Our most visible projects so far have been *Cold Mountain*, *The Zero Theorem*, or *Ghost Rider 2* with Nicolas Cage. We also worked on *Closer to the Moon*, *Graduation*, and *Scarred Hearts*. Now we are in various stages of production and post with *Heidi* (Cătălin Mitulescu); *Gomera* (Corneliu Porumboiu); *America* (Florin Șerban); *Prince and a Half* (Anitza Lungu); *High Strungh Free Dance* (Michael Damian); *Frozen Ignat*; *Witch Nuns*; *The call of the Desert*; *Hawaii*; *The Execution of Marshal Antonescu*, among others.

Ion Indolean

Closer to the Moon, r. Nae Caranfil

Transylvania Pitch Stop Workshop

SELECTED PROJECTS

1. Horia

Country: Romania
Director: Ana-Maria Comanescu
Producer: Ada Solomon, Carla Fotea
Production company: Micro Film

A road movie following the journey that Horia, a young man from a Romanian village, takes across the country on a borrowed vintage motorcycle with no rider's license, searching for his childhood sweetheart and meeting folk along the way.

2. Metamorphoses

Country: Romania
Director: Peter Kerek
Producer: Alexandru Teodorescu
Production company: Saga Film

When Laura finds out that after 15 years of marriage her husband has never really loved her, she turns into all those Lauras she could have been and all those Lauras she could become from now on.

3. October

Country: Romania
Director: Cristian Pascariu
Producer: Bogdan Craciun
Production company: Libra Film Productions

As an unexpected "gift" for his 18th birthday, Ciprian is asked to spend the night in a claustrophobic apartment and prevent the suicide of his father's best friend.

4. Santa Barbara

Country: Republica Moldova
Director: Anatol Durbala
Producer: Sergiu Cumatrenco Jr.
Production company: Youbesc

A young natural gas plumber is forced to decide between drilling through an icon in the church, destroying it, or saving it by corrupting a state institution.

5. The Mind Patrol

Country: Romania
Director: Tudor Botezatu
Producer: Irina Malcea, Paul Negoescu
Production company: Luna Film, Papillon Film

"There ought to be some mark by which to distinguish good people from the bad."

AMONG TODAY'S GUESTS PARTICIPATING IN INDUSTRY EVENTS ARE:

Andre Logie, Producer
Panache Productions (Belgium)

Guillaume de Seille
Producer, Arizona Productions (France)

Cedomir Kolar
Producer, A.S.A.P Films (France)

Oliver Rittweger
Mitteldeutsche Medienforderung – MDM (Germany)

Renate Roginas
Villa Kult (Germany)

Konstantinos Kontovrakis
Producer (Greece)

Andras Muhi
Producer, FocusFox Studio (Hungary)

Niko Powell
Producer, Scala Productions (United Kingdom)

Weronika Czolnowska,
Head of Industry for New Horizons International Film Festival (Poland)

Darko Basheski
Producer, Fokus In (Macedonia)

Arben Zharku
Director of Kosovo Cinematography Center (Kosovo)

Agnes Havas,
CEO la Hungarian National Film Fund (Hungary)

Dimitris Kerkinos
Head of Balkan Survey section at the Thessaloniki International Film Festival (Greece)

Karsten Stoter
Producer, Rohfilm Factory GmbH (Germany)

Marjorie Bendeck
Festival Director for Connecting Cottbus (Germany)

Nadia Turincev
Producer, Rouge International (France)

Antoine Le Bos
Tutor and Artistic Director, Le Groupe Puest (France)

Antoine Simkin
Producer, Les Films d'Antoine (France)

Fatima Djoumer
Head of International Relations & Events, Europa Cinemas

Iris Cadoux,
Project Manager Eurimages, Council of Europe

Javier Garcia Puerto
Programmer, Tallin Black Nights Film Festival (Estonia)

Jana Karaivanova
Executive Director, Bulgarian National Film Center (Bulgaria)

Csaba Bereczki
Director of International Relations la Hungarian National Film Fund (Hungary)

